

Galateni - Comentarii F. B. Hole

Galateni 1:1-2

Autoritatea apostolica primita direct de la Dumnezeu (vers.1,2) La inceputul epistolei sale Pavel nu numai ca le facea cunoscut epistola sa, dar si sublinia faptul ca avea acest loc direct de la Dumnezeu. Ea i-a fost data nu de la vreun om, nici de la cei doisprezece care fusesera alesi inainte de el. Nu de la oameni i-a fost daruita, nici n-a primit-o prin intermediul vreunui om. Dumnezeu i-a fost originea si a ajuns la el prin Isus Hristos. De aceea el avea o plinatate de autoritate pe care n-o aveau invatatorii iudaizanti care ii tulburasera, pentru ca ei in cel mai bun caz pretindeau a fi trimisi de fratii din Ierusalim. Mai mult, asa cum spune el, fratii care erau impreuna cu el in acel timp al scrierii lui, toti erau alaturi de el in ceea ce spunea in aceasta epistola. Era multa putere in cuvintele lui!

Epistola scrisa catre toate adunarile din provincia Galatiei (v.2) Observam ca el scria nu numai catre o adunare crestina, ci catre adunarile din provincia Galatiei, care in mod evident fusesera afectate in acelasi fel. Evanghelia ajunsese la ei prin lucrarea lui Pavel, cum se intelege in capitolul 4.11-15. Ei ii facusera o primire minunata si pareau sa-i fie foarte devotati. Se facusera lucrari de putere printre ei (3.5) si a fost un timp plin de mult entuziasm. Nu ni s-a spus de vreo impotrivire. N-a aparut cineva care sa arunce cu pietre in Pavel! Iar in Faptele Apostolilor toate par ignorate. Ni se spune numai ca „au strabatut...tinutul Galatiei” (16.6) predicand evanghelia si, mai tarziu, „strabatand pe rand tinutul Galatiei... intarindu-i pe toti ucenicii” (18.23).Faptul acesta este semnificativ. Desigur, a fost unul din acele timpuri cand lucrarea a ramas mai mult la suprafata – intr-un loc pietros. Pentru aceasta nu trebuie sa discreditam lucrarea apostolului, pentru ca Domnul spune ca o lucrare superficiala se va gasi cand El Insusi avea sa fie semanatorul. Totul parea minunat si totusi Duhul Sfânt stia de la inceput ce anume era dincolo de suprafata, iar cand Luca a fost inspirat sa scrie cea de a doua lucrare a sa, timpul acesta aparent minunat in Galatia este redus doar la o scurta mentionare.

Galateni 1:3-5

Christos S-a dat pe Sine Insusi ca sa ne smulga din acest veac rau (v.3-5)

In salutarile de la inceput (vers.3-5) Domnul Isus este prezent intr-un fel foarte semnificativ. In adevar, El S-a dat pe Sine Insusi pentru pacatele noastre, iar scopul avut in vedere a fost ca sa ne smulga „din veacul rau de acum”. Cand vom cerceta mai departe aceasta epistola vom vedea cum legea, firea pacatoasa si lumea (acestea trei formand veacul cel rau) merg impreuna; deoarece legea a fost data pentru a pune o regula firii pacatoase si in felul acesta lumea sa fie facuta ce ar trebui sa fie. Ca rezultat nu a fost altceva decat ca legea le-a aratat pe celelalte doua in adevaratul lor caracter. Vom vedea, pe de alta parte, ca harul evangheliei aduce credinta si Duhul, si ne elibereaza de lume, care trebuie tratata ca fiind sub condamnare.Prin „lume” se intelege sistemul ei,

si nu oamenii din lume. Ea este astazi un sistem foarte prezent, desi este judecat si condamnat; de aceea este voia lui Dumnezeu sa fim eliberati de acest veac, si cu scopul acesta a murit Domnul Isus pentru noi.

Galateni 1:6-7

Abaterea spre o evanghelie diferita (v.6,7)

Cu versetul 6 apostolul intra direct in subiectul principal al scrisorii lui. Evanghelia pe care el le-o predicase ii chemase la harul lui Christos, iar acum ei se abatusera spre un alt mesaj care nu era deloc evanghelia adevarata. El era plin de mirare in fata acestei atitudini cu totul gresita si cand citim cuvintele lui solemne putem simti indignarea aprinsa care era dincolo de cele spuse. Ei urmau o „evanghelie diferita, care nu este alta”. Poate ei si-au inchipuit ca promisera o versiune noua si imbunatatita a vechiului mesaj. Dar nu asa erau lucrurile. Era un mesaj radical diferit si gresit.

Galateni 1:8-10

De doua ori „anatema” fata de o alta evanghelie care strica singurul mesaj al mantuirii si al vietii spirituale (v.8,9) In versetul 8 Pavel se gandeasa cum ar fi daca el insusi ar strica evanghelia lui Dumnezeu in felul acesta sau chiar un inger din cer ar face lucrul acesta; nu un inger cazut, ci un inger care n-a cazut si ar veni din prezenta lui Dumnezeu. Pentru fiecare din cei doi el rosteste in mod solemn blestemul lui Dumnezeu. Facand acest lucru, pare ca ar fi anticipat ca unii l-ar privi prea dur in acuzatia lui si ar vrea sa i se impotriveasca. El anticipeaza aceasta, repetand blestemul, inasa de data aceasta aratandu-i si mai clar puterea. De fapt nici el, nici vreun inger din cer, n-ar perverti evanghelia, inasa unii oameni asa facusera printre galateni, incat el spune: „Daca va vesteste cineva...”Daca cineva ar fi inclinat sa gandeasca oarecum ca aceasta era doar o izbucnire nervoasa impotriva unor predicatori rivali, sa tina seama ce anume era implicat in aceasta situatie si va vedea in curand ca blestemul acesta era blestemul lui Dumnezeu, cu toata greutatea puterii Sale.Si ce anume era implicat? Sa raspundem printr-o anumita exemplificare. Ce am zice, o persoana care pune pe furis otrava in lingurita altuia, este ea vrednica de condamnare? Desigur. Ce gandesti despre o persoana care la miezul noptii ar arunca o cantitate mare de otrava in bazinul de apa al orasului? Iti vei exprima sentimentul impotriva unui astfel de fapt. Dar aici erau oameni care stricau mesajul care este singura vestire a mantuirii si a vietii spirituale pentru o lume cazuta. In ce fel de limbaj Isi poate exprima Duhul lui Dumnezeu neplacerea pentru o fapta ca aceasta? Numai rostind asupra lor blestemul lui Dumnezeu.Veti observa ca acesti oameni nu contraziceau evanghelia, inasa o stricau. Pentru unul care tagaduieste cu totul evanghelia veti gasi multi care o strica. Cu indemanare, ei dau acea intorsatura subtila care ii falsifica in tot caracterul ei. Sa fim atenti impotriva lor.

Dorinta de a fi pe placul oamenilor (v.10)Adevaratul motiv care se afla la baza invataturilor acestor oameni era dorinta de a placea oamenilor. Aceasta ni se arata in versetul 10. Vom vedea mai departe in epistola ca ei doreau sa se glorifice in firea pamanteasca si sa-i faca pe galateni sa-i urmeze. Vroiau sa fie pe placul unor oameni, pentru ca oamenii sa mearga dupa ei si sa devina ucenici ai lor. In felul acesta, dedesubtul atitudinii lor era dorinta de proprie inaltare.

Galateni 1:11-12

Evangelhia vestita de Pavel, primita direct de la Domnul Isus (v.11,12) In contrast cu acestia, Pavel era slujitorul adevarat al lui Christos. El vroia sa placa lui Christos, si nu oamenilor. Oamenii puteau sa-l critice sau sa-l laude, nu conta. Acest lucru era adevarat cand ii invata pe oameni in general, totusi era adevarat si cand era vorba de judecarea celor care erau impreuna apostoli cu el, cum vedem in capitolul urmator. Evangelhia pe care o predica o primise direct de la Domnul Insusi, si aceasta il ridica deasupra parerilor oamenilor. In aceasta privinta astazi nici un predicator nu poate fi in pozitia lui Pavel. Ar fi nepotrivit pentru noi sa luam tonul lui de autoritate. Noi toti am invatat evangelhia prin oameni. Cuvantul lui Dumnezeu n-a iesit de la noi, ci numai catre noi (ca in Cor. 14.36); si de aceea facem bine cand ascultam cu respect ceea ce au sa ne spuna fratii nostri cand gandesc ei sa ne critice, in orice privinta. Chiar si atunci insa, Cuvantul lui Dumnezeu este cel care are autoritatea finala.

Evangelhia „nu este potrivit omului” (v.11) De asemenea facem bine cand nu aducem inainte un obiect care sa fie pe placul omului. Insa si evangelhia pe care am crezut-o si pe care poate am predicat-o trebuie sa ne fereasca de acest lucru, deoarece ea „nu este potrivit omului”, asa cum ne spune versetul 11. Daca evangelhia a ajuns la noi intr-o forma incompleta sau mutilata, atunci fara indoiala n-am realizat acest fapt, dar aici este vorba de aceea evanghelie pe care o predica Pavel. Nu omul era sursa ei, el n-o primise prin om ca mijloc de comunicare. El o primise prin revelatia directa de la Domnul Isus. Ea a venit la el de la Dumnezeu, asa cum a fost si cu apostolia lui, dupa cum am vazut in versetul 1. Prin urmare avea pe ea pecetea lui Dumnezeu, si nu a omului. Trasatura caracteristica a evangheliei este deci „potrivit lui Dumnezeu” si „nu potrivit omului”. Ce este potrivit omului onoreaza pe om, maguleste pe om, glorifica pe om. Evangelhia spune omului adevarul umilitor despre sine insusi, dar il glorifica pe Dumnezeu si implineste scopurile pe care le are El. Chiar si numai acest fapt ne pune la indemana un test foarte potrivit, daca ceea ce auzim ca evanghelie este in adevar evanghelie. „Imi place sa-l ascult pe Dl x” se spune, „el vorbeste rezonabil. Are multa intelegere pentru toti. Are o astfel de credinta in umanitate incat te face sa te simti mai plin de sperante si mai multumit in aceasta lume nemulumita”. Chiar asa! Fapt este ca totul se arata in intregime potrivit omului, si prin urmare totul este placut omului natural. Totusi este gresit, nu aceasta este evangelhia lui Dumnezeu. La prima vedere s-ar putea sa apara ca, desi Pavel vorbeste, in cel din urma verset din 1 Corinteni 10 este o contrazicere a acestor cuvinte. Daca totusi este citit intregul capitol, de asemenea si cel dinainte, se va vedea ca acolo punctul principal este ca orice credincios trebuie sa aiba cea mai mare pretuire si grija posibila pentru fratele sau mai slab, si pentru toti oamenii. De aceea ei trebuie sa se fereasca de orice pricina de poticnire si sa caute folosul tuturor. Aici, pe de alta parte, este vorba de adevarul evangheliei. Trebuie sa ne impotrivim, oricat ar costa, tendintei de a modifica sau a reduce ceva din ea pentru a fi pe placul oamenilor. Aici nu poate fi nicidecum compromis.

Galateni 1:13-14

Pavel in iudaism, inainte de a se intoarce la Dumnezeu (v.13,14)

De la versetul 14 pana la sfarsitul capitolului apostolul istoriseste unele lucruri din viata lui, desigur, pentru a sustine ceea ce spusese in versetul 12. Mai intai, el aminteste ce il caracteriza cand era inca neintors la Dumnezeu. In viata lui el avea un mare zel pentru traditia iudaica si un progres in iudaism care intrecea pe contemporanii sai, cu marea lui persecutie a adunarii lui Dumnezeu. De doua ori in versetele 13 si 14 vorbeste despre „iudaism”, expresie care se afla in Noul Testament numai aici. Este semnificativ, pentru ca galatenii cazusera in cursa de a incerca sa aduca in evanghelie chiar ce era esential in iudaism. Ei urmau sa realizeze – si noi de asemenea – ca iudaismul nu poate fi suplimentar evangheliei, ci ii este antagonic. Pavel fusese scapat de el prin intoarcerea sa la Dumnezeu.

Galateni 1:15-16

Trei fapte: punerea deoparte din pantecele mamei, chemarea prin har, descoperirea Fiului lui Dumnezeu in el (v.15,16)

Ne sunt aratati trei pasi din viata lui Pavel. Intai el a fost pus deoparte de Dumnezeu chiar inainte de nasterea sa. Apoi a fost chemat prin harul evangheliei. In al treilea rand, Dumnezeu l-a descoperit pe Fiul Sau in el, pentru ca El sa fie tema marturiei lui printre natiuni. Desi Pavel prin nastere era un evreu pur, a avut nevoie sa fie pus deoparte ca si cum ar fi fost pagan, si a fost scos din iudaism – un punct foarte important pentru galateni. Mai mult, el a fost pus deoparte pentru a sluji lui Dumnezeu, cu un caracter care i-a fost hotarat prin felul revelatiei care a ajuns la el. Era descoperirea Fiului lui Dumnezeu, si nu doar a lui Mesia al lui Israel. Desigur, Domnul Isus a avut amandoua aceste aspecte, insa in cel dintai caracter i s-a aratat lui Pavel si, asa cum stim din alte texte ale Scripturii, El i-a aparut in felul acesta din glorie. Din acel moment maret de pe drumul Damascului, Pavel stia ca Isus din Nazaret, pe care Il dispretuise, era Fiul lui Dumnezeu. Si aceasta descoperire a fost nu numai catre el, ci in el. Folosirea prepozitiei „in” ar indica faptul ca revelatia a fost facuta in intregime in Pavel. Daca te duci la un observator astronomic poti vedea luna printr-un telescop. Vei vedea minunatiile de pe suprafata ei, muntii, craterele ei. Totusi ele nu vor ramane in ochii tai, pentru ca totul dispare cand nu te mai uiti la telescop. Cu Pavel insa nu era tot asa. Fiul lui Dumnezeu care era in glorie a produs o impresie permanenta in Pavel, si in felul acesta el putea sa-l predice ca pe Cel pe care Il cunostea, nu numai ca ar fi cunoscut ceva despre el.

Galateni 1:17-24

Caracteristica a lucrarii apostolului: nu s-a dus la cei din Ierusalim, ci s-a dus in Arabia (v.17-24) Aceasta a caracterizat lucrarea si slujirea unica a apostolului, si de la inceput i-a dat o demnitate deosebita fata de alti oameni, chiar fata de cei mai alesi. De aceea n-a avut nevoie sa se duca imediat la Ierusalim, dupa intoarcerea sa la Dumnezeu. S-au scurs trei ani inainte de a vedea pe vreunul din cei care erau apostoli mai inaintea lui, si atunci a vazut numai pe Petru si pe Iacov pentru scurt timp. In Fapte 9 nu se aminteste despre vizita sa in Arabia si de aceea se poate doar presupune cand a avut loc. Foarte posibil, ar fi fost intre versetele 22 si 23 din acel capitol, iar intamplarea iesirii lui din Damasc, fiind coborat prin zid intr-un cos ar fi avut loc cand se intorsese din Arabia. Daca asa este, inseamna ca indata dupa aceasta l-a vizitat pe Petru. Referitor la toate

aceste intamplari apostolul subliniaza in cele scrise galatenilor ca adunarile din Iudeea doar auzisera despre intoarcerea sa la Dumnezeu; si ele Il glorificau pe Dumnezeu pentru harul si puterea care transformasera pe cel care ii persecutase, sub care suferisera, intr-un slujitor al lui Hristos. Si toate aceste detalii istorice, sa ne amintim, sunt date ca sa intelegem bine faptul ca evanghelia pe care o vestea el ajunsese la el direct de la Domnul.

Galateni 2:1-2

Cele doua parti ale acestui capitol Capitolul acesta se imparte foarte simplu in doua parti. Cea dintai, versetele 1-10, in care apostolul istoriseste ce anume a avut loc cu ocazia celei de a doua vizite a lui la Ierusalim. Partea a doua, versetele 11-21, in care el spune despre incidentul de la Antiohia, nu mult timp dupa cea de a doua sa vizita la Ierusalim si care a avut o insemnatate importanta in legatura cu problema care era printre galateni.

Cea de a doua vizita a lui Pavel la Ierusalim (v.1,2) Cea dintai vizita a fost cam la trei ani dupa intoarcerea sa la Dumnezeu (1.18), iar cea de a doua, fiind 14 ani mai tarziu, a fost cam la 17 ani dupa acel timp, si este in mod evident ocazia despre care avem multe informatii in Fapte 15. Acel pasaj deci ar trebui citat mai inainte de a merge mai departe. Fapte 15 incepe cu mentionarea: „Si unii, coborand din Iudeea”, invatau circumcizia ca esentiala pentru mantuire: Sa notam ca nu sunt numiti „frati”. In Galateni 4 ei sunt numiti „frati falsi strecurati pe ascuns”. Deci chiar de la inceput aflam oameni necredinciosi venind printre sfintii lui Dumnezeu, cu toata vegherea si grija apostolica. Este trist lucru cand ei se strecoara, cu toata grija credinciosilor. Si mai trist este cand se marturisesc si practica principii care le lasa usa deschisa ca sa poata intra. In Fapte 15 citim ca „ei au hotarat” ca era necesara o vizita la Ierusalim. Aici insa Pavel ne da o vedere dincolo de amanuntele calatoriei si ne arata ca el „s-a suit potrivit unei descoperiri”. Ispita fusese probabil puternica, sa le faca fata si sa-i invinga in Antiohia pe acesti frati falsi, insa i s-a descoperit de catre Domnul sa duca aceasta discutie la Ierusalim, unde s-ar fi sustinut mai mult vederile celor care i se impotriveau. Era o miscare indrazneata; insa in felul acesta intelegiunea lui Dumnezeu pastra unitatea in adunare. Ca rezultat al ascultarii lui de aceasta descoperire, problema a fost rezolvata impotriva atitudinii acestor frati falsi chiar in locul unde erau cei mai multi dintre cei care ii simpatizau. Daca ea s-ar fi rezolvat printre cei dintre natiuni din Antiohia, cu usurinta s-ar fi putut provoca o ruptura.

Galateni 2:3-5

Libertatea pe care o avem in Hristos (v.3-5) Mai departe in Fapte 15.2 se spune ca „si alti cativa dintre ei” s-au suit cu Pavel si Barnaba la Ierusalim. Iar aici se spune ca printre acesti „alti cativa” era si Tit, un grec. Aceasta aducea problema in forma ei cea mai dificila. Apostolul n-a cedat nimic adversarilor sai. Nu s-a supus lor nici macar pentru un ceas (v.5) si ca rezultat Tit n-a fost obligat sa fie taiat imprejur. Asa fiind lucrurile, atitudinea lui Pavel cu privire la Timotei, cum vedem in Fapte 16.1-3, este cu atat mai remarcabila. Este o ilustrare a felului cum sa te impotrivesti cu tarie in anumite imprejurari si sa cedezi in altele. In cazul lui Tit circumcizia ar fi fost ceruta ca sa stabileasca un principiu care lovea insasi radacina evangheliei. In cazul lui Timotei nu era inaintea lor un astfel de principiu, intreaga problema fiind clarificata, si Pavel a facut acest lucru pentru ca Timotei sa

poata avea libertatea de a sluji si printre iudei si printre natiuni. Prin nastere Timotei era pe jumatate iudeu si putea spune si el: „ca sa castig pe iudei” (1 Cor. 9.20). Pentru Pavel insusi si pentru corinteni, tot asa si pentru noi, atat circumcizia cat si necircumcizia nu sunt „nimic” (1Cor.7.19) Se poate sa observi vreun slujitor al lui Hristos lucrând in acelasi fel si astazi. Stai o clipa inainte de a-l acuza cu severitate de inconsecventa. Poate s-a purtat cu un discernamant dat de Dumnezeu in cazurile in care tu nu vedeai nici o diferenta. Apostolul vorbeste despre „libertatea noastra pe care o avem in Hristos Isus” (v.4). Era libertatea de a refuza circumcizia cand era vorba de robia legalismului, si totusi peste un an sau mai mult sa-l practice, cand nu era implicat acel principiu.

Galateni 2:6-10

Cei din Ierusalim de acord cu evanghelia predicata de Pavel (v.6-10)

In timpul vizitei acesteia la Ierusalim apostolul Pavel a prins ocazia de a spune in mod oficial apostolilor care era evanghelia pe care el o predica printre natiuni. Desi ea fusese primita direct de la Domnul, el nu era mai presus de gandul ca s-ar fi putut strecura vreun amanunt gresit in intelegerea revelatiei lui. Aceasta ar fi indicata de ultima parte a versetului 2. Totusi de fapt nu era nici un fel de problema. Cei mai instruiti dintre apostoli si batranii din Ierusalim nu aveau de adaugat nimic la evanghelia lui Pavel cand au discutat despre ea. Ei au recunoscut ca Dumnezeu il chemase in mod clar pe Pavel ca sa duca evanghelia in lumea natiunilor, in timp ce Petru avea o insarcinare asemanatoare pentru iudei. De aceea cei trei apostoli mai bine cunoscuti, dupa ce au recunoscut harul dat lui Pavel, si-au exprimat comuniunea si buna intelegere cu el in lucrarea lui. Faptul acesta a avut o insemnatate hotaratoare in situatia in care se prezenta printre galateni. Daca oamenii care cautau sa lucreze in Galatia il atacau pe Pavel, ca nefiind autorizat in ceea ce facuse, el era gata sa li se impotriveasca, aratand ca el isi primise de la Domnul mesajul, prin revelatie directa. Aceasta ii dadea autoritate. Daca, pe de alta parte, ei il atacau ca pe un om care lucrase in felul acesta pe baza propriei lui autoritati si in felul acesta fiind in opozitie cu cei care erau apostoli inainte de el, el raspundea acestei minciuni prin faptul ca Iacov, Petru si Ioan aratasera incredere deplina in el si aveau comuniune cu el in toate cate avusesera loc in timpul consfatuirii.

Galateni 2:11-14

Pavel il infrunta pe Petru in Antiohia (v.11-14) li ramasese sa arate ca fusese un timp cand chiar Petru cedase oarecum influentei unor oameni care se asemanau cu cei care se impotriveau lui Pavel, si sa le spuna cum i se impotrivise si temeiurile pentru care se procedase in felul acesta. Nu se mentioneaza in Fapte vizita aceasta a lui Petru in Antiohia, dar in mod evident ea a avut loc dupa hotararea consfatuirii din Ierusalim istorisita in Fapte 15. In acea consfatuire Petru a vorbit in favoarea primirii celor intorsi la Dumnezeu dintre natiuni, fara sa li se impuna tinerea legii lui Moise. El prezentase legea ca „un jug pe care nici parintii nostri, nici noi n-am fost in stare sa-l purtam”. In Antiohia insa, cand unii au coborat de la Iacov, avand vederi stricte cu privire la valoarea circumciziei, el n-a mai vrut sa manance cu credinciosii dintre natiuni, se retinea si se separa. Exemplul lui a avut mare greutate si altii l-au urmat – chiar si Barnaba care mai inainte fusese cu Pavel, asa cum ni se istoriseste in Fapte 15.2 si 12.

Departe de adevar in lucruri mici (v.14)Fara indoiala fapta aceasta ar fi parut multora un lucru foarte mic – o prejudecata neinsemnata de trecut cu vederea, un amanunt la care sa zambesti. Pentru Pavel a fost cu totul altfel. El a inteles ca sub felul aparent marunt in care Petru se separa cand era vorba de a manca impreuna cu cei dintre natiuni erau in primejdie principii importante, si ca fapta lui Petru nu era dreapta, „dupa adevarul evangheliei”. De am pricepe toti gandul atat de puternic prezentat aici! Departarea de adevar, chiar in felul cel mai grav, ni se prezinta in general sub imprejurari aparent neinsemnate si nevinovate. Multi dintre noi ar fi fost gata sa spuna: „O, Pavel, ce om sever este! Cat de greu sa-i fi pe plac! De ce sa faca atata agitatie pentru un lucru marunt? Daca Petru vrea sa manance acum numai cu iudeii, de ce sa nu-l lasam in pace? De ce sa stricam linistea din Antiohia si sa aducem intristare?”. Deseori suntem nestiutori de intentiile lui Satan. El stie ca ne vom abate de la adevar cu ceva care apare nevinovat in sine. Cu aceasta ocazie sa notam ca ideea ca adunarea in timpul apostolic ar fi fost un loc de pace si lipsit de neintelegeri nu este sustinuta de Scriptura. De la inceput adevarul a trebuit castigat si mentinut prin lupta – mare parte din ea interna si nu numai decat cu lumea din afara. Nu avem nici un drept sa asteptam absenta conflictului si a tulburarii in zilele noastre. In mod sigur apar ocazii cand pacea poate fi dobandita numai prin compromis, iar cel care vede mai mult si de aceea este constrans sa-si ridice vocea ca protest, trebuie sa fie pregatit de a fi acuzat ca lipsit de dragoste. Fara acest protest se mentine pacea, insa este pacea stagnarii si a mortii spirituale. Cel mai linistit loc dintr-un oras plin de galagie este cimitirul. De aceea, atentie!

Pavel i-a spus lui Petru inaintea tuturor (v.14)Daca ne vom gasi intr-o pozitie in care vom simti ca suntem obligati moral sa ne ridicam glasurile, sa ne rugam cu staruinta ca sa fim in stare sa facem acest lucru intr-un fel asemanator cu al lui Pavel. „Cand am vazut....i-am spus lui Chifa....”. Tendinta noastra este sa ne spunem plangerea catre un altul, in locul celui cu vina. Notam, de exemplu, in Marcu 2, ca atunci cand fariseii obiecteaza lucrarii pe care o facea Domnul Isus, s-au dus sa spuna ucenicilor Sai ce nu le placea (v.16), iar cand a fost vorba de ucenici, au obiectat inaintea Domnului Isus (v.23,24). Este bine sa ne facem ca o regula, cand este necesara o mustrare, s-o facem direct persoanei la care se refera, si nu in spatele ei. Totusi Pavel a facut acest lucru „inaintea tuturor”. Motivul pentru care a procedat in felul acesta este ca greseala lui Petru afectase pe multi altii si devenise publica. In cea mai mare parte din cazuri ar fi o greseala sa se faca o mustrare publica. Multe greseli trebuie sa nu devina publice, si sa fie trate cu credinciosie si har intr-un fel personal. Greseala publica totusi trebuie tratata public. Pavel si-a inceput critica punand lui Petru o intrebare bazata pe felul lui de vietuire mai dinainte. Petru abandonase obiceiurile strict evreiesti pentru viata mai libera a celor dintre natiuni, asa cum el insusi spuse in Fapte 10.28. Cum ar fi putut atunci sa se retraga in mod consecvent din pozitia aceasta intr-un fel care insemna ca de fapt cei dintre natiuni ar trebui sa traiasca dupa obiceiurile iudeilor.

Galateni 2:15-18

Afirmarea unui adevar comun si lui Petru si lui Pavel: indreptatirea prin credinta lui Isus Hristos (v.15,16)In versetele 15 si 16 avem afirmarea care a urmat intrebarii apostolului. In afirmatia aceasta Pavel putea pune pe Petru alaturi de el si Petru nu putea tagadui acest adevar. „Noi”, spune el. „Noi, din fire iudei”, am recunoscut ca la indreptatire nu se ajunge „din faptele legii, ci prin credinta

in Isus Hristos” si de aceea ne-am intors de la lege la Hristos, pentru a fi socotiti drepti prin El. Multumim lui Dumnezeu, asa a fost.

A doua intrebare: imposibil ca Hristos sa fie slujitor al pacatului (v.17)Acum vine o a doua intrebare. Daca ar fi fost adevarat, asa cum atitudinea lui Petru parea sa dea o sugestie, ca si atunci cand am avea parte in toate virtutile lucrarii lui Hristos, am avea nevoie totusi de inca ceva, cum ar fi tinerea legii sau observarea obiceiurilor evreiesti, pentru a ne completa indreptatirea – atunci n-ar fi discreditat Hristos? Pune aceasta intrebare cu o vigoare extrema a limbajului – nu este El atunci un „slujitor al pacatului” si nu un slujitor al dreptatii? A pune o astfel de intrebare inseamna a-i da si raspunsul. Nicidecum!

A doua afirmatie: fapta lui Petru, ca o construire din nou a zidului despartitor dintre iudei si natiuni (v.18)Cuvintele acestea au fost urmate de o a doua afirmatie in versetul 18, care trebuie sa fi cazut ca un ciocan pe constiinta lui Petru. Atitudinea lui Petru ar fi putut sugera ca Hristos putea fi un slujitor al pacatului; dar era de asemenea fara indoiala de natura a zidi din nou zidul despartitor dintre iudeii si natiunile care sunt in Hristos, pe care evanghelia il daramase si pe care Petru insusi il distrusese prin fapta lui de mai inainte in casa lui Corneliu. Petru trebuie sa fi fost gresit intr-unul din cazuri. Daca ar fi fost corect acum, ar fi fost gresit mai inainte. Daca ar fi fost corect mai inainte, ar fi fost gresit acum. A ramas convins ca unul care gresise.De fapt acum era gresit. Mai inainte lucrase asa cum fusese invatat de Dumnezeu intr-o viziune. Acum el lucrase impulsiv, sub influenta temerii de om. In aceste cateva cuvinte ale lui Pavel, Duhul lui Dumnezeu daduse pe fata adevarata stare launtrica a atitudinii lui Petru, oricat de nevinovata ar fi parut multora. Numai doua intrebari si doua afirmatii, dar cat de mult au realizat! Ele au distrus cu totul falsa pozitie a lui Petru.

Galateni 2:19-20

Adevarul evangheliei prezentat intr-un fel personal si experimental (v.19,20)Indata Duhul lui Dumnezeu l-a condus pe Pavel sa prezinte adevarata pozitie. Observase de la inceput ca Petru si cei impreuna cu el „nu umbla drept, dupa adevarul evangheliei” (v.14) si de aceea foarte simplu, totusi in foarte putine cuvinte, prezinta adevarul evangheliei. De asemenea il arata nu numai ca o doctrina, ci ca un lucru al experientei – propria lui experienta. Acum nu mai spune „noi”, ci „eu” de vreo sapte ori in versetele 19,20.In Fapte avem exemple izbitoare a predicarii evangheliei de catre Pavel. In Romani 1-8 avem expunerea evangheliei prin pana lui. In Galateni 1 avem apararea evangheliei – prin explicarea trasaturilor ei caracteristice. Acum avem sa vedem adevarul evangheliei.In versetele de incheiere al celui de al doilea capitol Pavel vorbeste numai despre sine. Mai inainte (v.15-17) spusese „noi” pentru ca vorbise de adevarul general recunoscut de crestini, inclusiv de Petru. Acum insa el vine la adevarul pe care atitudinea lui Petru il provocase. Apostolul Pavel se bucura de acest adevar intr-un fel personal si experimental.

Am murit fata de lege (v.19)In acel moment Petru avusese legea inaintea sufletului sau: traia pentru lege. „Pentru mine”, spune Pavel, in adevar, „Il am pe Dumnezeu, si nu legea in fata sufletului meu, si pentru El traiesc”. Cu cat mai mare este Dumnezeu, descoperit acum in Hristos – decat legea pe care a dat-o El. Dar ce l-a eliberat pe Pavel de lege, sub care fusese altadata, ca si Petru? Moartea l-a eliberat. El murise fata de lege, si aceasta prin insasi lucrarea legii, cum spune in

versetul 19. Rastignit impreuna cu Hristos; nu numai substituire, dar si identificare cu Hristos in moartea Lui (v.20). Cu toate acestea, el era viu si il confrunta cu indrazneala pe Petru. Atunci cum murise el fata de lege? Si in ce sens era adevarat ca el murise prin (v.19) lege? La aceste doua intrebari se raspunde cu aceste cuvinte marelui Pavel: „Am fost rastignit cu Hristos”. In aceste cuvinte il vedem pe Pavel luand adevarul evangheliei si dandu-i o explicatie personala, pentru sine insusi. Domnul Isus, in moartea Sa, a fost nu numai Substitutul celui credincios, purtandu-i pacatele, dar El S-a si identificat pe Sine Insusi cu noi in starea noastra de pacat, fiind facut pacat pentru noi, desi El Insusi nu cunostea pacat. Atat de real si adevarat a avut loc faptul acesta, incat unul din lucrurile pe care trebuie sa le cunoastem, ca subiect al doctrinei crestine, este ca „omul nostru cel vechi a fost rastignit impreuna cu El” (Rom.6.6). Rastignirea lui Hristos este deci rastignirea a tot ce eram noi, niste copii cazuti ai lui Adam. Dar aici avem faptul ca si-a luat el insusi pentru sine acest adevar. Fiind rastignit impreuna cu Hristos, el a murit fata de lege. Aici din nou rastignirea lui Hristos a fost nu numai fapta oamenilor rai. Vazuta din punct de vedere divin, partea ei principala este vazuta ca un act al lui Dumnezeu prin care El a fost facut pacat pentru noi si in care a purtat pentru noi blestemul legii (3.13). Murind sub blestemul legii, Hristos a murit prin lege; si fiind rastignit impreuna cu Hristos, Pavel a fost in stare sa spuna ca prin lege a murit fata de lege (v.19), ca sa traiasca pentru Dumnezeu. Puterea acestui pasaj mare poate ne-ar deveni mai clara daca vom vedea ce spun cele 5 prepozitii folosite: Ca sa traiesc pentru Dumnezeu (v.19) Pentru (ca sa) arata scopul avut in vedere. A trai pentru Dumnezeu inseamna a trai cu Dumnezeu ca Scop al existentei tale. Cu Hristos 2. Cu vorbeste de identificare sau asociere. Am fost rastigniti cu Hristos datorita acestei identificari complete pe care El a infaptuit-o in moartea Sa pentru noi. Prin urmare moartea Lui a fost moartea noastra. Am murit impreuna cu El. 3. Traiesc acum in trup. In, aici arata caracterul. Desi rastigniti, traim. Suntem oameni care inca traim pe pamant, totusi nu mai traim viata care ne caracteriza mai inainte. Traim o viata de un ordin nou, care se rezuma la un cuvint: Hristos. Saul din Tars fusese rastignit cu Hristos. Totusi persoana cunoscuta de Saul din Tars inca traia. Traia inca, totusi intr-un fel nou. Cand te uiti la el, vedeai nu caracterul lui Saul din Tars, ci al lui Hristos. Tinand seama de aceasta, el nu si-a mentinut vechiul nume, ci in curand a fost cunoscut ca Pavel, care inseamna „Cel mic”. Trebuia sa fie mic pentru ca Hristos sa locuiasca in el. 4. in credinta in Fiul lui Dumnezeu. Acest in ne indreapta spre Obiectul care stapanea sufletul lui Pavel si facea posibil acest caracter nou de viata. Indata, cand viata pe care o traim acum in trupul nostru muritor se va termina, vom trai prin vederea Fiului lui Dumnezeu. Pana atunci traim prin credinta in El. Cand credinta este activa in noi, El este o realitate plina de stralucire inaintea sufletelor noastre. Cu cat mai mult El este inaintea noastra in mod obiectiv, cu atat El Se va vedea in noi in mod subiectiv. 5. Substituire: S-a dat pe Sine Insusi pentru mine. Pentru (gr.hyper), aici, este prepozitia substituirii. Ea ne introduce in ceea ce era puterea si motivul care constrangea viata minunata a apostolului. Dragostea lui Dumnezeu il constrangea, si aceasta dragoste se aratase in moartea Sa care ne-a substituit. Experienta spirituala bogata care ne inflacareaza inimile Am putea face sumarul acestor fapte astfel: inima lui Pavel era plina de dragostea Fiului lui Dumnezeu care murise pentru el. Nu numai ca a inteles identificarea sa cu Hristos in moartea Lui, dar el a si primit-o cu toata inima, in toate rezultatele ei, si si-a gasit Obiectul care il satisfacea in Fiul lui Dumnezeu in glorie. Ca urmare, sentinta mortii se afla peste tot ce era de la firea pamanteasca, si Hristos traia in el si caracteriza viata lui, si astfel Dumnezeu Insusi, asa cum S-a revelat in Hristos, devenise singurul Scop al existentei lui. In felul acesta era situatia cu Pavel; este tot asa si cu noi? Faptul ca omul nostru cel vechi a fost rastignit este tot atat

de adevarat pentru noi ca si pentru Pavel. Noi am murit impreuna cu Hristos ca si el, daca in adevar suntem credinciosi. Dar am adus faptul acesta in experienta noastra, asa cum a facut Pavel, incat sa fie pentru noi nu numai un lucru al doctrinei crestine (foarte important la locul lui), dar si un lucru al experientei bogate spirituale, care transforma si innobileaza vietile noastre? adevarul curat este ca cei mai multi dintre noi am realizat lucrul acesta intr-o masura extrem de mica. Si care este secretul? Foarte simplu, secretul este ca am fost atat de putin captivati de semnificatia iubirii Sale. Realizarea noastra a minunatiei jertfirii Sale pentru noi este prea slaba. Convingerile noastre cu privire la grozavia starii noastre de pacat n-au fost prea adanci si de aceea intoarcerile noastre la Dumnezeu au fost comparativ putin adanci. Daca mergem inapoi la sursa lor, explicatia se afla aici, asa gandim. Sa cantam cu toti, cu mai multa hotarare: Reinsufleteste lucrarea Ta, Doamne, Inalta Numele Tau pretios! Si in fiecare inima, dragostea Ta Sa fie aprinsa ca o flacara! Daca in fiecare inima dragostea este aprinsa ca o flacara, vom face progres in directia cea dreapta.

Galateni 2:21

Nu lepad harul lui Dumnezeu (v.21)

Cuvintele de incheiere ale apostolului in ultimul verset al acestui capitol implica simplu ca pozitia pe care o luase Petru fusese de asa fel incat conduce la „lepadarea” sau „punerea la o parte” a harului lui Dumnezeu. Ar fi putut da de inteles, dupa toate, ca dreptatea ar putea veni prin lege, si ar fi putu duce la concluzia ca Hristos ar fi murit „in zadar” sau „degeaba”. Ce concluzie dezastruoasa! Totusi aceasta ar fi fost concluzia logica. Si, pentru ca a ajuns aici, sosise momentul pentru un apel sever catre galateni. Acest apel il avem in versetele cu care incepe capitolul 3.

Galateni 3:1

Ca oameni fara minte, desi Hristos rastignit le fusese vestit (v.1)

Apostolul ii numeste „fara minte” sau „neintelepti” pentru ca nu avusesera simtul spiritual de a vedea incotro ii conduceau acesti invatatori falsi. Parca fusesera fermecati si sub vraja raului, incat au fost condusi pe marginea concluziei inspaimantatoare ca Hristos ar fi murit in zadar – ca moartea Lui fusese de fapt mare greseala! Ei erau pe marginea acestei prapastii, si rationamentele intepatoare ale apostolului venisera ca un fulger de lumina in mijlocul intunericului lor, descoperindu-le pericolul. Ceea ce facea atat de pronuntata lipsa lor de intelepciune era faptul ca mai inainte fusese predicat cu credinciosie Hristos rastignit. Pavel insusi ii evanghelizase si, atat printre corinteni cat si printre, galateni, crucea fusese tema importanta a lui. Era ca si cum Hristos ar fi fost rastignit chiar inaintea ochilor lor.

Galateni 3:2-5

Ei promisera si Duhul Sfant – nu din faptele legii (v.2-4)

Totodata, ca rezultat al primirii cuvântului crucii pe care îl adusesse Pavel, ei primiseră și Duhul Sfânt. Dar în ce fel și pe ce principiu primiseră ei Duhul Sfânt? Din faptele legii, sau din auzirea credinței? Nu este decât un răspuns la întrebarea aceasta. Ca să răspundă: „Am primit Duhul din faptele legii”, ar fi fost o imposibilitate pentru galateni, așa cum Pavel știa foarte bine. De aceea el nu se oprește să răspundă la propria lui întrebare, ci îndată trece, în versetul 3, la o altă întrebare bazată pe ea. După ce au primit Duhul prin auzirea credinței, aveau să sfârșească în firea lor? Incepe Dumnezeu cu noi o lucrare pe baza unui principiu, opus? Oamenii sunt destul de dezordonati. Când planurile lor dau gres, ei fac schimbări de felul acesta. Dar oare Dumnezeu lucrează haotic? Dau vreodată gres planurile Lui, încât are nevoie să le schimbe? Galatenii erau „fără minte”, dar erau ei în așa fel fără minte încât să-și imagineze așa ceva? Și erau ei insisi pregătiți să schimbe și să înlocuiască ca fără valoare tot ceea ce mai înainte pentru Hristos aveau să fie tratate ca zadarnice, fără valoare? Ce fel de întrebări se puneau! Când le citim, nu suntem noi constienți de forța lor zdrobitoare?

Credința și Duhul merg împreună; legea și firea omului sunt legate împreună (v.3-5)

Dar de ce vorbea apostolul despre faptul de a sfârși în carne, adică în firea lor? Mai întâi, pentru că ea este în mod particular opusă Duhului; și în al doilea rând, pentru că ea este pusă în legătură cu legea. Aceasta completează quartetul conținut în versetele 3 și 4. Credința și Duhul merg împreună. Duhul este primit ca rezultat al auzirii credinței, și El este puterea vieții celei noi pe care o avem în Hristos. Legea și firea omului (carnea) sunt legate împreună. Legea a fost dată ca omul în firea lui s-o împlinească, dacă ar putea. De fapt el n-a putut. Legea nu putea pune un frau înclinațiilor pe care le are firea păcătoasă; pentru că firea păcătoasă „nu se supune legii lui Dumnezeu, căci nici nu poate” (Rom.8.7). Totuși aici galatenii înclinau să se întoarcă de la Duhul atotputernic la firea lor care, deși plină de putere pentru rău, era cu totul neputincioasă pentru bine. Era în adevăr nebunie! În versetul 5 apostolul repetă întrebarea pe care o pusese în versetul 2, însă într-o altă formă. În versetul 2 ea se referea la galateni. Cum primiseră ei Duhul? Aici se referă la sine însuși. În ce fel și pe baza cărui principiu lucrase el când venise printre ei cu mesajul evangheliei? Se facuseră minuni printre ei și, când evanghelia a fost crezută, Duhul lui Dumnezeu a fost primit. Toate erau pe baza faptelor, sau a credinței? Încă o dată el nu face o pauză ca să le dea răspuns, știind foarte bine că numai un singur răspuns putea fi dat la galateni. În schimb el apelează îndată la cazul lui Avraam, pentru că ei să înțeleagă ca mai înainte de a fi instituită legea, Dumnezeu stabilise credința ca mijlocul binecuvântării pentru om.

Galateni 3:6-9

Fii ai lui Avraam, toți cei ce au credința (v.6-9) Chiar de la început credința a fost calea binecuvântării omului, așa cum descopere foarte clar Evrei 11. Totuși faptul acesta a venit clar la lumină cu Avraam, chiar în timpurile Vechiului Testament. Geneza 15.6 îl prezintă foarte clar, și versetul acesta este citat aici, ca și în Romani 4.3 și în Iacov 2.23. Avraam a fost tatăl evreilor, care aveau circumcizia ca semn al lor exterior, iar într-un sens mai adânc și spiritual „tatal tuturor celor care cred” (Rom.4.11) Învățătorii iudaizanti încercaseră să convingă pe galateni să adopte circumcizia, pentru că prin aceasta să-i pună într-un fel de poziție evreiască, devenind copii ai lui Avraam într-un fel exterior. Ar fi fost un lucru de incitație saracă, dacă s-ar fi comparat cu adevăratul

israelit prin nastere. Dar daca ei erau „din credinta”niste credinciosi, erau copii ai lui Avraam, si aceasta in sensul cel mai adanc posibil, asa cum arata versetul 7.Orice credincios este un copil al lui Avraam intr-un sens spiritual; si nu numai atat, dar asa cum ne arata versetul 9, fiecare credincios intra in binecuvantarea lui Avraam. Versetul 8 arata la ce se refera binecuvantarea lui Avraam. Era nu numai binecuvantarea lui personala, ci si faptul ca in el vor fi binecuvantate toate natiunile. Nu numai ca a fost socotit drept inaintea lui Dumnezeu si a primit binecuvantarile care sunt in legatura cu dreptatea, dar bilioane din toate natiunile aveau sa se bucure de o favoare asemanatoare, care avea sa ajunga la ele „in el”.

Atotstiinta atribuita Scripturii (v.8)Dumnezeu este atotstiutor. El vede mai dinainte ceea ce va face, oricare ar fi imprejurările. Dar aici atotstiinta aceasta este atribuita Scripturii! Este un fapt remarcabil, desigur! Cuvantul Scripturii este al lui Dumnezeu, si de la El Insusi si de aceea trebuie sa fie identificat indeaproape cu El. Oamenii sa fie atenti cum il manuiesc. Sunt oameni care tagaduiesc cu totul si iau in deradere Scriptura; sunt si aceia care teoretic ii dau onoare, si totusi il strica. Si unii si altii vor recunoaste la judecata lui Dumnezeu, al cui Cuvant este el. Scriptura insasi vede mai departe, si ea le spune care le va fi soarta.

Galateni 3:9-10

Contrastul dintre blestemul legii si binecuvantarea credinciosului Avraam (v.9,10)

De la inceput pana la sfarsit acest capitol 3 este plin de contraste. Pe de o parte avem legea si lucrarile pe care le cere ea, firea omului catre care legea isi facea cerintele, si blestemul care cadea cand cerintele legii erau calcate. De cealalta parte aflam credinta evangheliei, Duhul dat si binecuvantarea primita. Am vorbit despre contraste, dar de fapt ramane un singur contrast, aratat in afara intr-o varietate de cai diferite.Duhul Sfânt si firea pacatoasa a omului sunt aratate in contrast in versetul 3. Acum in versetul 10, aflam blestemul legii in contrast cu binecuvantarea credinciosului Avraam. Blestemul era rostit impotriva oricui nu staruieste sa faca toate lucrurile pe care le cerea legea. Niciunul nu staruia, si de aceea toti cei care erau sub lege ajungeau sub blestem. Era de ajuns sa fii sub „faptele legii” – adica a sta sau a cadea in propria ta relatie fata de Dumnezeu prin raspunsul pe care cineva il dadea cerintelor legii – pentru a fi sub blestem. Omul fiind ceea ce este, indata ce sta cineva inaintea lui Dumnezeu pe aceasta baza, este pierdut.

Galateni 3:11-13

Cel drept va trai prin credinta (v.11,12)Iudeii, care avusesera legea, n-o puteau implini. Totusi ei priveau la lege ca fiind mijlocul indreptarii lor. Multumiti cu o ascultare foarte superficiala fata de unele din cerintele lor, ei „cautau sa-si stabileasca propria lor dreptate”, asa cum scria Pavel in Romani 10.3. Desigur, in felul acesta ei au gresit cu totul, pentru ca in insasi Scripturile lor fusese scris ca „cel drept va trai prin credinta”. Si credinta nu este pe principiul pe care este bazata legea. Intreaga situatie se putea rezuma in felul acesta: prin lege oamenii vin sub blestemul legii; prin credinta oamenii sunt indreptatiti si traiesc.

Hristos facut blestem pentru noi (v.13) Blestemul pe care il pronunta legea era o sentinta perfect dreapta. Iudeul fiind pus sub lege, blestemul ei ramanea peste el, si avea sa fie purtat pe drept, daca nu avea sa fie inlaturat de la el. In moartea lui Hristos a fost purtat blestemul, si in felul acesta iudeul credincios este rascumparat de sub el. In zilele lui Moise blestemul fusese pus in mod special in legatura cu cel care murea ca pacatos, fiind atarnat de lemn. Multi din zilele de altadata, citind Deuteronom 21.23, se vor fi mirat de ce blestemul era legat in felul acesta de moartea pe lemn, deosebita de moartea prin alte mijloace, ca omorarea cu pietre sau cu sabia. Acum noi stim. La timpul potrivit Rascumparatorul avea sa poarte blestemul pentru altii, in felul acesta omorand legea, fiind atarnat pe lemn. Este un alt caz al felului cum Scriptura vede mai dinainte!

Galateni 3:14

Binecuvantarea Duhului Sfânt care depaseste binecuvantarea lui Avraam (v.14)

Purtarea blestemului era in vederea daruirii binecuvantarii. Versetul 14 ne spune acest lucru, prezentand binecuvantarea in doua feluri. Intai, este „binecuvantarea lui Avraam”, care este dreptatea. In al doilea rand este darul Duhului, o binecuvantare care depaseste binecuvantarea lui Avraam. Una din frumusetile lucrarii lui Hristos este ca acum dreptatea este partea celor credinciosi dintre natiuni, cum este si pentru copii lui Avraam dupa trup. Toti cei care cred sunt intr-un sens spiritual copii ai lui Avram, asa cum ne spune versetul 7. In zilele Vechiului Testament era promis Duhul, cum vedem de exemplu in Ioel 2.28,29. Noi care credem, fie iudei, fie natiuni, primim Duhul acum. In felul acesta prin credinta anticipam binecuvantarea de care se vor bucura oamenii in ziua mileniului. Pentru moment totusi apostolul nu continua subiectul Duhului Sfânt. In capitolul 4 vom invata ceva cu privire la semnificatia locuirii Sale, si in capitolul 5 avem o dezvaluire a binecuvantarilor Sale. Aici, in capitolul 3, este urmarit subiectul legii si locul pe care ea l-a avut in caile lui Dumnezeu, si aceasta pentru a ne conduce la dezvaluirea pozitiei caracteristica unui crestin – asa cum se precizeaza in cele dintai versete ale capitolului 4 – care este tema centrala a epistolei. Si mai intai de toate unele dificultati sunt clarificate pe parcurs; tot asa, se da raspuns unor conceptii gresite si obiectii care vin dintr-o vedere falsa a functiilor legii, tinute de invatatorii iudaizanti, introduse de ei in mintile galatenilor.

Galateni 3:15-18

Binecuvantarea data prin promisiunea care culmineaza in Hristos (v.15-18) Cele dintai dintre acestea se afla in versetele 15-18. In gandirea multora legamantul legii punea in umbra legamantul promisiunii facut cu Avraam. Dar, asa cum am vazut, legamantul legii in mod inevitabil nu aduce altceva decat blestem. La binecuvantare se poate ajunge numai pe calea legamantului promisiunii care culmineaza in Hristos. Nu se poate ajunge parte prin lege si parte prin promisiune. Versetul 18 spune clar acest lucru. Mostenirea binecuvantarii, daca ar fi prin lege, nu poate fi prin promisiune. Fapt este ca binecuvantarea a fost data prin promisiune. Multumiri fie aduse lui Dumnezeu! Dar legea nu intentiona sa fie un fel de revizuire a testamentului original, un fel de adaos, cum se spune? Nicidecum, pentru ca asa cum spune versetul 15, nu putea fi nici desfiintat, nici sa i se adauge ceva. Este un sretlic vechi al oamenilor necinstiti sa obtina inlaturarea unui document care nu le place,

introducand un adaos atat de contradictoriu clauzei principale incat sa strice intregul. In mod normal aceasta nu se admite printre oameni; si nu ne putem inchipui ca legamantul promisiunii lui Dumnezeu sa fie mai putin sfant decat documentele omenesti. Legea, care nu a fost data decat dupa 430 de ani, nu l-a desfiintat. Nici nu i-a fost adaugata in asa fel ca sa-i modifice simplitatea binecuvantata. Niciodata n-a intentionat sa faca vreunul din aceste lucruri.

Legamantul avea in vedere pe Hristos, numit Samanta (v.16)Versetul 16 merita o notare speciala, nu numai pentru ca declara intr-un mod clar ca de la inceput legamantul L-a avut in vedere pe Hristos si lucrarea Sa de rascumparare, dar si pentru felul remarcabil in care apostolul face caz de precizarea Vechiului Testament. Duhul Sfânt l-a insuflat in asa fel ca intregul punct sa depinda de cuvântul „Samanta”, la singular si nu plural. Prin aceasta Duhul Sfânt arata cat de deplin insuflat era felul cum vorbise El altadata. Nu numai ca fusese insuflat fiecare cuvânt, dar si forma cuvântului. Insuflarea a fost nu numai verbala, adica având in vedere cuvintele, ci chiar literala, adica având in vedere literele. Acceptând argumentul lui Pavel exprimat in aceste versete, o alta dificultate s-ar putea prezenta pentru oricine. Daca legea, data peste 400 de ani dupa Avraam, n-a avut vreun efect asupra legamantului de mai înainte, nici nu l-a desfiintat, nici nu l-a modificat, nu se pare ca a fost lasata fara vreun scop definit? Unul care ar obiecta ar putea spune ca o doctrina de felul acesta ar lasa legea lipsita de orice scop, si ar simti ca este cazul sa puna o intrebare grea, spunand simplu: Atunci ce rost are legea?

Hristos, Samanta lui Avraam (v.16)Dar de ce in Avraam? Cum se putea sa fie asa ceva? Se intelege atunci când citim pasajele din Geneza care se refera la acest fapt. Promisiunea binecuvantarii i-a fost data intai când Dumnezeu i-a adresat cea dintai chemare, in capitolul 12.3. Dupa aceea i-a fost confirmata in 18.18. Din nou, in 22.16-18 promisiunea este marita si aflam ca implinirea avea sa fie prin „Samanta” care este in Hristos, asa cum ne spune si versetul 16 din Galateni 3. Apoi mai departe, promisiunea este confirmata lui Isaac si respectiv lui Iacov, in 26.4 si 28.14; si in amandoua aceste cazuri este mentionata „Samanta”. Odata introdusa, Samanta nu este niciodata omisa, pentru ca totul, pe calea implinirii lor, este in adevar dependent de El. Binecuvantarea era deci numai in Avraam, deoarece in ce priveste trupul, Hristos cobora din Avraam. Iudeii se laudau ei insisi cu Avraam, ca si cum el ar fi fost de toata importanta in sine insusi. Galatenii fusesera ispititi sa se alieze ei insisi cu Avraam, primind legamantul lui, circumcizia. Dar adevarata virtute se afla nu in Avraam ci in Hristos. Si insasi circumcizia care avea sa-i alieze in partea din afara cu Avraam, de fapt avea sa-i desparta de Hristos, in care se aflau toate, nu in mod exterior, ci launtric si vital. De la inceput Dumnezeu intentiona sa-i binecuvanteze pe pagani (sau natiunile) prin credinta. Nu a fost un gand al Sau de mai tarziu. Cat de plin de har a fost planul Sau! Si cat de incurajator este el pentru noi sa-l cunoastem! El l-a chemat pe Avraam dintre natiunile care cazusera in coruptie, pentru ca El sa poata, in ciuda tuturor defectelor specifice poporului Sau, sa pastreze o ramasita din care la timpul potrivit sa vina Samanta, in care toate natiunile sa fie binecuvantate, inclusiv Avraam. De aceea natiunile trebuie sa fie binecuvantate prin credinta, asa cum a fost Avraam, si nu prin faptele legii.

Galateni 3:19-20

De ce a fost data legea (v.19,20)

Este exact intrebarea cu care incepe versetul 19. Raspunsul este foarte scurt si pare sa aiba doua aspecte. In cel dintai loc, ea a fost data pentru ca pacatele oamenilor sa devina, cand ea este calcata, niste calcari ale legii. Acest lucru este mai deplin exprimat in Romani 5.13. in cel de al doilea loc, ea a avut un scop folositor in legatura cu Israel, in tot timpul pana la venirea lui Hristos, dovedind nevoia pe care o aveau de la El. Ea a fost randuita prin ingeri si printr-un om mijlocitor, in persoana lui Moise. Iar insusi faptul unui mijlocitor presupune doua parti. Dumnezeu este unul; cine este celalalt? Omul. Si deoarece intregul plan a fost facut sa depinda de faptele omului, n-a reusit. Pentru ca a convins pe om de calcarea legii, ea a facut un lucru de foarte mare importanta. Ce este drept si este gresit? Ce cere Dumnezeu omului? Inainte de a fi data legea era ceva cunoscuta, iar constiinta era la lucru, asa cum se precizeaza in Romani 2.14,15. Dar cand a venit legea, au disparut lucrurile neclare si a disparut cu totul scuza de nestiinta; cand vor fi adusi la judecata pentru calcarile lor de lege, nu va mai ramane nicio scuza. Noi, cei dintre natiuni, n-am fost pusi niciodata sub ea, dar de fapt stim despre ea, si insasi constiinta noastra despre ea ne va face raspunzatori inaintea judecatii lui Dumnezeu intr-un fel necunoscut triburilor salbatice si neluminate de pe pamant. De aceea sa luam seama.

Galateni 3:21-24

Legea nu este impotriva legamantului promisiunii; un indrumator pana la Hristos (v.21-24)

In versetul 21 se ridica o alta intrebare care rezulta din cea mai dinainte. Unii sar la concluzia ca daca, asa cum s-a aratat, legea n-a fost suplimentara legamantului promisiunii, ea trebuie in mod necesar sa fie in opozitie cu el. Dar nu este asa nicidecum. Daca Dumnezeu ar fi intentionat sa dea omului dreptate prin lege, El ar fi daruit-o cu puterea de a da viata. Legea il invata pe om, ii cerea, il indemna, il ameninta si, cand ea era calcata, il condamna la moarte. Niciunul din aceste lucruri nu ii erau omului de folos. Singurul lucru necesar era sa daruiasca omului o viata noua, in care sa-i fie tot atat de natural sa implineasca legea, asa cum ii este natural acum s-o calce. Aceasta insa legea nu putea face; in schimb ea ne-a dovedit ca suntem sub pacat si in felul acesta ne-a descoperit nevoia pentru ceea ce a fost introdus prin Hristos. Deci legea, in loc sa fie in vreun fel in opozitie, se potriveste in mod armonios cu toata cealalta parte a marelui plan al lui Dumnezeu. Pana ce a venit Hristos, ea a avut rolul de „indrumator” (gr. „paidagogos” numai de 3 ori in Noul Testament: 1 Cor. 4.15; Gal.3.24,25) cu o oarecare masura de control ca indrumator pana ce vine Hristos. Cand a venit Hristos, a fost introdusa o ordine noua de lucruri, si indreptatirea noastra a fost din credinta, si nu din fapte.

Galateni 3:25-26

O noua epoca; fii ai lui Dumnezeu prin credinta (v.25,26)

Aceasta noua ordine de lucruri este prezentata in versetul 23 prin cuvintele referitoare la venirea credintei. Din nou in versetul 25 avem cuvintele „dupa ce a venit credinta” si „nu mai suntem sub

indrumator”. Credinta se gasea desigur in toti sfintii din zilele Vechiului Testament, asa cum se arata in Evrei 11 si prin pasajul din Habacuc citat aici in versetul 11. Cand a venit Hristos s-a revelat credinta in Hristos si credinta a fost recunoscuta public ca fiind calea, si singura cale, prin care omul poate avea a face cu Dumnezeu in binecuvantare. In sensul acesta „a venit credinta” si venirea ei marcheaza o epoca in totul noua. Prin credinta in Hristos Isus am fost introdusi in locul plin de favoare de „fii ai lui Dumnezeu”. Cuvantul din versetul 26 este „fii” si nu „copii”. Sfintii de sub lege erau ca niste copii, intr-o stare de copilarie; erau nevarstnici si de aceea sub indrumator. Credinciosul din veacul de acum este ca un copil care a ajuns la majorat si de aceea, dand deoparte stare de sustinere a indrumatorului, isi ia locul ca fiu in casa tatalui. Gandul acesta semet, care domina ideea generala a epistolei este mai larg dezvoltat in versetele de la inceputul capitolului 4. Totusi inainte de a ajunge la ele, avem trei fapte importante exprimate in cele trei ultime versete din capitolul 3.

Galateni 3:27

Botezati pentru Hristos (v.27) Prin botez ne-am imbracat cu Hristos, ca un lucru exterior. Daca ne-am fi supus circumciziei, ne-am fi asezat in iudaism si prin aceasta ne-am fi angajat sa implinim legea, pentru a avea indreptatire. Daca ne-am fi botezat cu botezul lui Ioan, ne-am fi imbracat cu haina pocaintei marturisite si ne-am fi angajat sa credem in Cel care avea sa vina dupa el. Dar fiind botezati pentru Hristos, ne-am imbracat cu Hristos si ne-am angajat la acea exprimare practica a vietii Lui, despre care se vorbeste in capitolul urmator sub numele de „roada Duhului”. Ca fii ai lui Dumnezeu, avand acum libertate in casa, suntem imbracati cu Hristos ca fapt potrivit de a fi acolo.

Galateni 3:28-29

Toti una in Hristos (v.28) Mai departe noi suntem „in Hristos Isus” si prin urmare toti suntem una, cu orice deosebire inlaturata, fie nationala, sociala sau naturala. Cand vom ajunge la ultimul capitol vom afla ca in Hristos Isus este o creatie noua, care aduce cu sine inlaturarea oricarei deosebiri care erau in creatia cea veche. Creatia cea noua este o realitate pentru sufletele noastre, desi inca nu este si pentru trupurile noastre. De aceea inca nu putem lua lucrurile acestea intr-un fel absolut. Pentru aceasta trebuie sa asteptam pana ce vom fi imbracati cu trupurile noastre de glorie la venirea Domnului. Totusi chiar acum suntem in Hristos Isus si de aceea putem invata sa ne vedem unul pe altul ca fiind ridicati mai presus de aceste deosebiri. Sa notam ca ceea ce suntem invatati aici este desfiintarea acestor deosebiri in Hristos Isus, si nu in adunare. Spunem acestea pentru a ocroti adevarul acesta impotriva oricarei intelegeri gresite. In adunare, de exemplu, este foarte clar mentinuta deosebirea dintre barbat si femeie, asa cum ni se arata in 1 Cor. 14.34,35.

Suntem ai lui Hristos (v.29) Am vazut mai inainte trei lucruri care caracterizeaza pe cel credincios astazi, spre deosebire de credinciosii dinainte de a veni Hristos. Suntem „fii ai lui Dumnezeu”; ne-am imbracat cu Hristos”; suntem „in Hristos Isus”. Ultimul verset din acest capitol ne da un al patrulea lucru: suntem „ai lui Hristos” si, pentru ca apartinem Lui, suntem intr-un sens spiritual „samanta lui Avraam si prin urmare mostenitori, nu potrivit legii, ci potrivit promisiunii.

Galateni 4:1-2

Om sub lege asemanat cu un copil mostenitor care nu se deosebeste de un rob (v.1,2)

Versetele de la inceputul capitolului 4 aduna gandurile care au ocupat ultima parte a capitolului 3 si le rezuma intr-un fel usor de inteles. Obiceiul practicat in casele unora instariti este folosit ca ilustrare. Mostenitorul averii, atat timp cat era un copil, avea unele restrictii, intocmai cum era si cu robii. Niste pazitori si niste administratori il tineau in ceea ce i se parea lui ca o robie. El avea sa faca ce i se spunea, ca si cand n-ar fi stiut inca de ce. Inca nu i se putea da libertatea deplina a casei si averii tatalui, pentru ca priceperea si caracterul lui nu ii erau formate suficient. Totusi tatal stia cand va veni timpul, si era stabilita ziua cand el va ajunge la varsta potrivita pentru a intra in privilegiile si responsabilitatile vietii. In felul acesta erau oamenii lui Dumnezeu in zilele dinainte, sub lege, care le era un indrumator. Desi copii, erau tratati ca niste robi, si pe drept cuvint. Nu era vorba de superioritatea lor personala ca sfinti ai lui Dumnezeu, ci simplu, de perioada in care traiau. Nu s-a nascut om mai mare ca Ioan Botezatorul, totusi cum ne spune Domnul, „cine este mai mic in imparatia cerurilor este mai mare decat el” (Mat.11.11). In zilele lor Dumnezeu nu Se descoperise inca pe deplin, rascumpararea nu fusese inca facuta, Duhul inca nu fusese dat. Pana ce aveau sa aiba loc aceste trei mari evenimente, nu erau stabilite conditiile care sa permita „venirea veacului” poporului lui Dumnezeu. Toate aceste trei lucruri aveau sa se implineasca dupa venirea Fiului lui Dumnezeu.

Galateni 4:3

Cunostintele elementare ale lumii (v.3)

Cand a venit El, poporul lui Dumnezeu a trecut sub indrumatorul legii, al carui control era exercitat potrivit „elementelor” sau „principiilor” lumii si a venit sub controlul Duhului lui Dumnezeu, exercitat potrivit principiilor harului si ale lui Dumnezeu. Astazi greutatea pentru multi dintre noi este ca am crescut in limite usoare si comode, si prin urmare cunoastem foarte putin din purtarea severa a vechiului indrumator plin de dreptate. Daca totusi constiinta ne-a fost adusa mai din plin sub avertizarea si condamnarea dreapta a legii, am avea o mai profunda intelegere a eliberarii care s-a facut cunoscut prin venirea Fiului lui Dumnezeu.

Galateni 4:4-7

Venirea Fiului lui Dumnezeu, rascumpararea, infierea (v.4-6) Nasterea Fiului lui Dumnezeu a fost evenimentul care a marcat inceputul unei noi epoci in relatiile lui Dumnezeu cu oamenii. Treptele prin care a fost inaugurata aceasta epoca noua ne sunt date de versetele 4-6. Intai, Fiul lui Dumnezeu S-a nascut „din femeie”. In felul acesta este exprimata intruparea Sa, pentru noi garantie ca El era un Om, in sensul deplin si propriu al cuvintului. In al doilea rand, se putea spune despre El ca „a venit sub lege”. Cand a venit El, atentia lui Dumnezeu era indreptata spre iudei, ca popor care era in relatie exterioara cu El si sub raspundere, fiind sub lege. El a venit printre acesti oameni, si a luat asupra Sa toate acele responsabilitati sub care ei se dovedisera cu totul faliti. In al treilea rand, El a

facut rascumpararea celor de sub lege, in felul acesta eliberandu-i din cerintele ei, pentru ca o noua pozitie sa poata fi a lor. In al patrulea rand, fiind eliberati in felul acesta, primim „infierea”. Aceasta pozitie minunata, de a fi fii in legatura cu Dumnezeu, este a noastra ca dar fara plata, potrivit scopului Sau vesnic. In al cincilea rand, fiind facuti fii, Dumnezeu ne-a dat Duhul Fiului Sau, pentru ca in felul acesta sa ne faca in stare sa intram in cunoasterea si bucuria acestei relatii noi, si sa raspundem lui Dumnezeu ca Tatalui nostru. Prin Duhul daruit strigam: „Ava, Tata!” Cele de mai sus sunt un sumar scurt al acestor versete remarcabile, iar acum sa notam din ele unele puncte importante.

Rascumparati de sub lege ca sa capatam infierea (v.5,6) Rascumpararea de care se vorbeste in versetul 5 merge mai departe de adevarul pe care l-am intalnit in versetul 13 din capitolul 3. Am fi putut fi rascumparati de blestemul legii si totusi sa fim lasati inca sub lege, si prin urmare lasati inca in pozitia de robi. Este un fapt glorios ca orice credincios este nu numai rascumparat de blestem, dar si de legea care pe drept aducea blestemul; de aceea acum noi stam in libertatea pozitiei de fii, si zilele de robie sub „indrumator” s-au terminat. Notati de asemenea schimbarea de la „noi” in versetul 5 la „voi” in versetul 6. Numai iudeii fusesera in robia legii, de aceea rascumpararea de sub lege se aplica la credinciosii dintre iudei, printre care era si Pavel. Prin urmare el spunea: „ca noi sa primim infierea”. Dar pe de alta parte, pozitia de fii in care sunt pusi crestinii este partea egala a tuturor, fie iudei, fie natiuni prin nastere. De aici si schimbarea catre „voi”: „ca voi sunteti”. Minunea este ca aceia care altadata erau natiuni decazute, indepartate de Dumnezeu, acum sunt fii si fericiti sa cunoasca dragostea lui Dumnezeu Tatal prin Duhul care le-a fost dat. Nu Duhul Fiului lui Dumnezeu ne da locul de fii. Aceasta este partea noastra ca rod al scopului pe care-l are Dumnezeu si ca dar pe baza rascumpararii. Duhul ne face sa fim constienti de aceasta relatie si ne da puterea de a-i raspunde.

Nu mai esti rob, ci fiu (v.7) In versetul 7 apostolul ne aduce fiecareia dintre noi, individual, faptul acestei relatii minunate. Si nu numai infierea este o binecuvantare individuala, incat el poate spune: „esti fiu”, dar si mostenirea este individuala. Fiecare dintre noi este „mostenitor prin Dumnezeu”. Aceasta ne arata ca atunci cand apostolul a folosit cuvantul „mostenitor” in versetul 1 ca o ilustrare a temei lui, dadea o ilustrare prezenta intr-un fel foarte exact si literal. Asa este harul minunat al lui Dumnezeu fata de noi, cei credinciosi, iudei sau dintre natiuni. Il rugam pe cititor sa faca o pauza in aceste momente si sa se gandeasca la adevarul acesta. Acesta este un fapt stabilit si asa ramane fara vreo calificare a noastra. Galatenii nu se bucurau de acest fapt. Practic ei se purtau ca si cum ar fi robi si nu fii, totusi apostolul nu spune: „De aceea ar trebui sa nu mai fii rob ci fiu”, ci „nu mai esti rob, ci fiu”. Relatia noastra nu decurge din intelegerea noastra sau de raspunsul pe care noi il dam, de locul pe care il avem, nici de comportarea noastra potrivit cu el - ci purtarea noastra decurge din aceasta relatie, odata ce este inteleasa si ii dam un raspuns. Fiecare dintre noi sa-si spuna din nou si din nou: „Sunt un fiu al lui Dumnezeu prin Hristos”. Sa ne facem timp ca adevarul acesta minunat sa patrunda in fiecare inima.

Galateni 4:8-11

Principiul oricarei religii false: a sta inaintea lui Dumnezeu pe baza propriilor tale fapte (v.8,9) Odata ce realitate aceasta ne-a ramas in suflet, vom fi in stare sa intelegem ceea ce a scris apostolul Pavel in versetul 8 si 9. Galatenii fusesera in trecut in robie, in adevar, nu in cea a legii, ci a unor dumnezei falsi; si acum, dupa ce au fost adusi sa-l cunoasca pe Dumnezeu si ca urmare au ajuns in acest loc plin de binecuvantare, sa se intoarca din nou la vechiul principiu de a sta inaintea lui Dumnezeu pe baza meritelor lor – sau mai degraba a lipsei lor de merite? Ce inseamna aceasta? Principiul legii lui Moise era ca fiecare va sta inaintea lui Dumnezeu potrivit propriilor lui fapte. Aceasta este de asemenea principiul fiecarei religii false, si galatenii asa fusesera in cele dintai zile ale lor, in paganism. Iar acum, abatandu-se spre iudaism, ei alunecau din nou in vechile principii care sunt slabe si sarace. Cat de expresive adjective! Slabe, pentru ca prin ele omul nu reusea sa faca ceva care sa fie socotit bun. Sarace, pentru ca il lasau fara nici un merit si fara nici o scuza. Dar daca vrem sa intelegem cat de slabe si cat de sarace erau, trebuie sa le vedem in contrast cu principiile evangheliei si rezultatele ei care fac din noi fii si mostenitori.

Intoarcerea spre principii legaliste – teama ca primirea evangheliei sa nu fi fost reala (v.10,11) In versetul 10 apostolul da un exemplu din lucrurile la care se referea, cand vorbea despre intoarcerea lor inapoi la principiile legaliste. Ei respectau sarbatori si obiceiuri iudaice. Aceasta parea a fi un lucru neinsemnat, insa era ca niste paie care aratau directia din care batea vantul, si il facea sa se teama ca nu cumva sa ei sa fie o lipsa de realitate – ca nu cumva marturia ca primisera evanghelia sa nu fie sincera, prin urmare si munca depusa cu ei sa fi fost in zadar.

Galateni 4:12-16

Si Pavel, ca si galatenii, in aceiasi pozitie inaintea lui Dumnezeu (v.12) Acesta era un gand trist si il ducea direct la rugamintea miscatoare care urmeaza in versetele 12-20. Ii roaga mai intai sa fie asa cum era el in experienta si practica lor, deoarece si el si ei erau la fel in ceea ce priveste pozitia lor inaintea lui Dumnezeu. Ei fusesera adusi in pozitia de fii ca si el, si de aceea aveau toti sa umble in libertatea pe care o au fiii. Nu era nicidecum o problema personala. El nu hranea nicidecum ceva impotriva lor.

Amintirea primirii deosebit de buna a lui de catre galateni (v.13-16) Aceasta l-a facut sa-si aminteasca de primirea deosebit de buna pe care ei i-au facut-o cand venise printre ei pentru prima data cu mesajul evangheliei. In acel timp el era in multa slabiciune fizica si s-ar parea ca vederea i-ar fi fost afectata in mod deosebit. In Fapte 16,6 vedem ca cea dintai vizita a lui in Galatia a fost in prima parte a celei de a doua calatorii misionare. Aruncare cu pietre in Pavel ca sa fie omorat avusese loc aproape de sfarsitul celei dintai calatorii a lui, cum ni se istoriseste in Fapte 14.19. Probabil este o legatura intre cele doua evenimente si aceasta „ispita... in trupul meu”(v.14) care era un rezultat al purtarii sale pe care o primise; in acelasi timp era si „tepusul in trup” despre care se vorbeste in 2 Corinteni 12.7 . Cu toate acestea, el s-a dus intre ei plin de putere si l-au primit cu mare bucurie. Acum se parea ca, spunandu-le adevarul, el devenise ca un dusman al lor!

Galateni 4:17-20

Dorinta iudaizantilor de a-i desparti de Pavel (v.17-19)

Fapt era desigur ca invatatorii iudaizanti, care venisera printre ei urmareau sa faca o instrainare intre galateni si Pavel, tatal lor spiritual, pentru a-i determina sa le urmeze lor. In versetul 17 apostolul, in cateva cuvinte, da pe fata adevarata lor intentie. „Ei sunt foarte zelosi pentru voi”, spune el, „nu pentru bine”. Ei vor sa va desparta de mine, ca sa fiti mai zelosi pentru ei”. Ceea ce dorea Pavel era sa-i vada intotdeauna zelosi dupa lucruri care sunt in adevar bune, si aceasta cu atat mai mult cand el nu era prezent cu ei. Totusi asa cum erau lucrurile, el nu putea decat sa se indoiasca referitor la starea lor. Cand ii vizitase pentru prima data, fusese cu multa framantare si osteneala sufleteasca. El nu se predica pe sine insusi ci pe Hristos Isus ca Domn, si nasterea lor spirituala a fost urmata de formarea lui Hristos in ei. Pavel urmarea, ca rod al luminii evangheliei, Hristos sa ia chip in ei. Atunci se vor termina durerile nasterii in folosul lor.

Copilasii mei, pentru care iarasi sufar durerile nasterii (v.19,20) Dar venisera acesti invatatori iudaizanti si iata! in loc de Hristos, acesti oameni, sabatele lor, lunile noi ale lor, circumcizia lor, par sa ia chip in ei. Nu e de mirare ca Pavel, in dragostea sa arzatoare pentru ei, copiii sai, simtea ca si cum ar trebui sa treaca din nou prin durerile nasterii si era nedumerit cu privire la ei. In aceste conditii dorea ca, in loc sa stea la distanta si sa le comunice prin scris, sa fie in mijlocul lor, in stare sa judece exact starea lor si sa-si schimbe glasul, vorbindu-le spre invatatura, sau sa-i mustre, sau chiar sa arate cu severitate, dupa cum era cazul.

Galateni 4:21-26

Semnificatia alegorica a unei intamplari traite de Avraam (v.21-26)

Totusi, pentru ca ei pareau sa fie dornici sa se aseze sub lege, aveau cel putin sa fie pregatiti sa asculte ceea ce indicase legea. De aceea de la versetul 22 pana la sfarsitul capitolului el ii indreapta spre semnificatia unei intamplari din viata lui Avraam. Avraam era marele exemplu al credintei si al promisiunii, dupa cum am vazut in capitolul 3. Totusi inainte de a primi prin credinta copilul promisiunii, a avut loc episodul in care prin fapte obtinuse un copil, prin Agar. Ismael a fost nascut in mod firesc, in timp ce Isaac a fost prin promisiune. Putem vedea ca in aceasta era o alegorie si ca Agar si fiul ei ne vorbesc despre Sinai, de unde a fost dat sistemul legii care conduce la robie, si de asemenea „Ierusalimul de acum”, adica poporul evreu, care desi este sub lege, este inca in necredinta. Crestinul, pe de alta parte, este in pozitia copilului promisiunii si in legatura cu „Ierusalimul de sus” care este liber. Iudeul mandru ortodox se putea lauda ca in mod firesc el era un fiu cu adevarat nascut din Isaac. Totusi intr-un sens spiritual el era un fiu al lui Ismael si in robie sub indrumator. In adevar, regimul indrumatorului venise intai, si mai tarziu venise promisiunea, care s-a materializat in venirea Fiului lui Dumnezeu. Dar aceasta doar a confirmat tipul, pentru ca Ismael a venit inaintea lui Isaac. Tipul a fost mai departe confirmat prin faptul ca iudeul mandru a persecutat pe crestinii smeriti, asa cum precizeaza versetul 29.

Galateni 4:27-28

Canta – pentru ca robia s-a terminat, a venit eliberarea (v.27,28)

De asemenea, adevarul acestei alegorii isi afla o intarire in cuvintele din Isaia 54.1. Versetul acela arata ca Israel in timpul parasirii sale va fi mai rodnic decat fusese vreodata in relatia sa cu Domnul. Si acest verset este o consecinta imediata a adevarului glorios prezis in capitolul 53. Avea sa fie ca rod al venirii lui Mesia care suferise, si nu ca rezultat al tinerii legii. Cand legea a fost impusa pe Sinai nimeni n-a izbucnit in cantare. Foarte curand au fost strigate ca astfel de cuvinte sa nu mai fie spuse in auzul poporului. Totusi cand Isaia dezvaluie inaintea noastra istoria minunata a lui Hristos care sufera pentru pacatele celor multi si invie, cel dintai cuvant care urmeaza este: „Cantati!” s-a sfarsit robia, a venit libertatea!.

Galateni 4:29-31

Prigonirea din partea celui nascut in mod firesc (v.29-31)

Din vechime a fost o ciocnire intre Ismael si Isaac, dupa cum este si astazi intre iudaizanti si cei credinciosi care stau in libertatea harului lui Dumnezeu. Totusi nu ciocnirea aceasta hotaraste lucrurile, nici prezenta celui „nascut potrivit Duhului” de catre „cel nascut potrivit firii”. Ceea ce decide lucrurile este glasul lui Dumnezeu. Si acest glas ajunge la noi in Scripturi. „Ce spune Scriptura?” Aceasta este intrebarea decisiva. Si raspunsul este ca „fiul celei roabe nu va mosteni cu fiul celei libere”. Roaba este izgonita in favoarea fiului. Cel care ar sta inaintea lui Dumnezeu pe baza legii, va cadea. Cel care sta in plinatatea harului, sta in adevar. In adevar, ferice de noi daca putem spune cu adevarat: „noi nu suntem copii ai celei roabe, ci ai celei libere”. Atunci stam in adevar in Hristos, si Hristos Insusi ia chip in noi. Suntem in libertate ca fii, si aceasta este libertate in adevar.

Galateni 5:1-6

Prin Hristos eliberati de lege: ca baza a indreptarii, a relatiilor cu Dumnezeu si ca regula de viata (v.1) In cel dintai verset al capitolului 5 avem ideea principala a epistolei restransa in putine cuvinte. Hristos ne-a adus intr-o libertate minunata si in ea avem sa stam, refuzand sa fim ademeniti din nou in robie. Sa ne improspatam amintirile in ce priveste extinderea si caracterul libertatii in care am fost adusi. In primul rand am fost eliberati de lege ca baza a indreptarii noastre inaintea lui Dumnezeu. Aceasta s-a precizat in capitolul 2.16. Suntem „indreptatiti din credinta lui Hristos”. Mai departe, am fost eliberati de lege ca baza a relatiilor noastre cu Dumnezeu. „Infierea” este a noastra pentru ca am fost rascumparati de sub lege. Aceasta se spune in capitolul 4.5. Ca urmare, in al treilea rand, suntem eliberati de lege ca regula sau standard al vietii noastre. Aceasta rezulta din tot pasajul de la 3.23 pana la 4.7. Atat timp cat copiii lui Dumnezeu erau in pozitia de robi, legea era regula de viata pentru ei. Acum, ca niste copii care au devenit maturi in casa tatalui lor, avand Duhul Fiului lui Dumnezeu, avem o regula sau standard mai presus de legea lui Moise – numita „legea lui Hristos” in capitolul 6.2.

A cadea din har (v.4) Libertatea in care suntem adusi, deci, este eliberarea deplina care a ajuns a noastra, fiind facuti fii ai lui Dumnezeu. Este libertatea despre care spusese Domnul Isus: „Daca Fiul

va va elibera, veti fi cu adevarat liberi” (Ioan 8.36). Noi nu mai suntem ca niste robi ai casei, a caror purtare este impusa de regulile potrivite robilor; si a ne aseza noi insine in gandurile si purtarea noastra in aceea pozitie ar fi o amagire foarte trista. Inseamna, in adevar, a cadea din har, asa cum spune versetul 4. Cuvintele „a cadea din har” sunt luate deseori in sensul ca cineva ar fi cazut din mana plina de har a lui Dumnezeu – ca unul ca acesta nu mai este mantuit. Insa cuvintele acestea se refera la ceva ce s-a produs in constiinta lor, nu la ceea ce este real inaintea lui Dumnezeu. Versetul 4 spune: „V-ati despartit de (orice folos de la)Hristos, voi care va indreptatiti prin lege; ati cazut din har”. A cauta sa folosesti ceea ce este imposibil, sa evii indreptatit prin lege, inseamna a te abate, a cadea de la har, care este singura baza a indreptarii. Daca ei se considerau ca indreptatiti prin lege, Hristos era in mod foarte evident respins de gandirea lor, si ei ar fi coborat de la principiul divin si maret al harului la nivelul cel mai de jos al legii. Si coborarea aceasta este atat de pronuntata si abrupta incat poate fi descrisa numai ca o cadere! Nu este greu sa cazi din har. Cat de multi crestini de nume se fac vinovati de acest lucru! Avem noi claritate in aceasta privinta? Stam noi in libertatea harului in tot ce avem a face cu Dumnezeu?

Legea ca intreg (v.2,3) In versetele 2 si 3 Pavel din nou face aluzie la circumcizie, care era taisul cu care adversarii lui le atacau libertatea. Fara indoiala, ar fi parut multora sa fie un punct mic si neimportant, totusi era cu totul suficient ca sa stabileasca principiul. Legea este un intreg; daca te referi la un singur detaliu, trebuie mentionate toate detaliile. Este asa cum scrie Iacov: „Cine va pazi toata legea si va gresi in una, s-a facut vinovat de toate” (2.10). Aceasta intareste faptul ca daca legea este calcata intr-un detaliu, este calcata in intregime. Ea nu poate fi luata partial; este un intreg si asa trebuie considerat.

Nadejdea dreptatii: gloria (v.4-6) Notam aici contrastul dintre „voi” din versetul 4 si „noi” din versetul 5. „Voi” – cei dintre galateni care erau tentati sa abandoneze in gandurile lor locul in care ii asezase harul. „Noi” – marea parte a credinciosilor care ramaneau in harul evangheliei. Pentru acesti „noi” din versetul 5 sunt pozitia si privilegiul inaintea lui Dumnezeu, ca fii; dar este o pozitie de libertate, ca fiind lasati in aceasta lume, intr-un contrast categoric cu iudeii, care nu au cunoscut niciodata o astfel de pozitie. Pozitia noastra este de asteptare. Noi nu asteptam dreptatea, asa cum era cazul iudeilor, care cautau continuu sub lege sa-si stabileasca o dreptate a lor si niciodata nu ajungeau la ea. Noi avem dreptatea, ca un fapt stabilit in evanghelie, si asteptam numai nadejdea care este in legatura cu ea. Nadejdea dreptatii este gloria, asa cum ne arata Romani 5.2. Acum noi asteptam gloria, prin Duhul care ne-a fost dat; iar aceasta prin credinta, nu pe principiul faptelor legii. Nu este aceasta o pozitie de libertate minunata? Cu cat am experimentat mai mult truda si disperarea in cautarea dreptatii prin eforturi sincere de a tine legea, cu atat mai mult vom aprecia libertatea si vom intelege ca aceasta credinta care lucreaza prin dragoste este singurul lucru care conteaza in Hristos Isus.

Galateni 5:7-9

Ascultarea de adevar (vers. 7,8) Altadata galatenii alergasera asa cum trebuia, acum insa erau impiedicati sa mai asculte de adevar. De notat ca „adevarul” nu este ceva care trebuie doar sa fie discutat, analizat si inteles, ci el trebuie sa fie ascultat. Noi suntem fii ai lui Dumnezeu, deci trebuie sa ne purtam ca fii. Nu mai suntem sub indrumator (pedagog), deci nu trebuie sa ne mai randuim

viata pe o baza legalista. Suntem rastigniti impreuna cu Hristos, deci nu mai avem ca tinta sa traim pentru noi insine, ci Hristos trebuie sa traiasca in noi. Fiecare parte de adevar pe care o invatam trebuie sa aiba o exprimare practica in noi. Trebuie sa fim supusi adevarului. Totusi galatenii se abatusera nu numai de la ascultarea de adevar, ci si de la adevarul insusi. Ei fusesera induplecati sa imbratiseze aceste idei noi, care nu veneau de la Dumnezeu, care ii chemase; de aceea ei trebuiau sa-si aduca aminte ca ideile si doctrinele gresite lucreaza ca aluatul. Se laudau ca au imbratisat numai cateva lucruri din iudaism, totusi prin aceasta ei deveneau in intregime iudaizati. **Aluatul ca doctrina (vers. 9)** Expresia din acest verset se gaseste si in 1Corinteni 5.6. Ea ne arata natura aluatului. In Corinteni, aluatul face referire la purtare si la morala. Aici, el se refera la doctrina. De fapt, „aluatul fariseilor” era acela care ii ameninta pe galateni, dupa cum ceea ce ii ameninta pe corinteni era ceva apropiat de aluatul saducheilor si al irodienilor. Totusi, gandul apostolului la Domnul si la lucrarea Sa plina de har in suflute il facea sa fie increzator ca epistola lui de mustrare si de corectare isi va avea rezultatul dorit in sufletul galatenilor, iar lucratorii cei rai, care ii tulburasera si corupsesera gandirea, urmau sa aiba de-a face cu Dumnezeu, in judecata Lui.

Galateni 5:11-15

Pricina de poticnire a crucii: faptul ca ea nu da nicio onoare omului (vers.11-15) In versetele 11-15 apostolul Pavel isi intareste cuvintele cu alte argumente. El nu era un predicator al circumciziei. Daca ar fi fost, ar fi scapat de persecutie. Pricina de „poticnire” a crucii consta in faptul ca ea nu da onoare omului; de fapt, ea il condamna cu totul. Circumcizia pe de alta parte, presupune ca sunt unele posibilitati de merit in el, ca firea lui poate in felul acesta sa faca lucruri folositoare lui Dumnezeu. Si ceea ce este adevarat despre circumcizie poate fi adevarat si despre orice alt ritual facut cu ideea ca este vreo virtute in el. Aceasta explica de ce oamenii indragesc atat de mult ritualurile si randuielile. Ele aduc in oameni un simt confortabil de multumire cu ei insisi. Crucea face ca toate acestea sa fie nimic. De aici vine poticnirea ei.

Legalismul care duce la ceea ce este opus dragostei (v.12-15) Apostolul vroia adevarata libertate a galatenilor si ar fi dorit ca acei care erau atat de zelosi pentru circumcizie sa se taie chiar de tot. El subliniaza ca libertatea nu este permisiune de a pacatui, ci indemn de a iubi si a sluji. Si aceasta dragoste era ceea ce tineau legea lui Moise. De fapt, in timp ce se laudau cu legea, ei se muscau si se mancau unii pe altii, in loc sa se iubeasca si sa slujeasca unii altora. Asa se intampla mereu. Legalismul duce la ceea ce este opus dragostei, si galatenii trebuiau sa fie instiintati ca nu cumva urmarirea sfinteniei prin lege de catre ei sa-i duca spre un sfarsit nesfant, fiind mistuiti unii de altii in certurile si in critica pe care si-o faceau. Ei se vor feri de pricina de poticnire a crucii si vor ajunge cu totul in necazul produs de propria lor putere nesfanta. Este trist de remarcat ca acesta este chiar sumarul istoriei crestinatatii. In masura in care a fost refuzata si ocolita pricina de poticnire a crucii, a crescut cearta dezbinarilor si a purtarii gresite.

Galateni 5:16-18

A umbla in Duh (v.16) Cu toate acestea galatenii s-ar fi intors spre Pavel sa-i spuna: „Ne-ai aratat foarte hotarat cum gandurile noastre cu privire la urmarirea sfinteniei prin tinerea legii sunt gresite;

dar ce anume este drept?” raspunsul lui ar incepe cu versetul 16: „Spun dar: umblati in Duh”.A umbla este cea dintai si cea mai primitiva activitate a omului. „A umbla in Duh” inseamna a avea orice activitate, atat in gandire cat si in vorbire si in fapte, in energia Duhului care ne-a fost dat. Duhul Fiului lui Dumnezeu, care ne-a fost daruit ca unor fii ai lui Dumnezeu, urmeaza sa ne stapanneasca toate activitatile. Aceasta este calea libertatii, o libertate care este chiar opusul promisiunii de a pacatui, pentru ca umblarea in Duhul ne face imposibila implinirea dorintelor firii pacatoase. Venirea unei puteri mai mari ne ridica in intregime deasupra tragerii in jos a uneia mai mici.

Calauziti de Duhul (v.17,18)Firea pacatoasa nu se schimba, asa cum arata clar versetul 17. Natura ei, dorintele ei, faptele ei raman aceleasi, si intotdeauna sunt potrivnice Duhului lui Dumnezeu. Dar Duhul este invingator – daca umblam in Duhul – impotriva firii pacatoase, „ca sa nu faceti” lucrurile pe care altfel le-ati dori. Si atunci, daca suntem „calauziti” de Duhul, nu putem fi in acelasi timp sub stapanirea indrumatorului – legea.Deci in versetul 16 Duhul este vazut ca Puterea cea noua in cel credincios, dandu-i vitalitatea. In versetul 18, ca noul Conducator, il ia de mana si il indruma in tot ceea ce este voia lui Dumnezeu. In Romani 8.14 de asemenea Duhul este prezentat drept Calauzitor. Fiii sunt calauziti de Duhul. Robii sunt condusi de indrumator.

Galateni 5:19-23

Contrast intre faptele firii pacatoase si roada Duhului (v. 19-23)

Faptul ca exista un contrast si contradictie totala intre firea pacatoasa si Duhul este foarte clar aratat cand ne uitam la rezultatele aduse de fiecare. Versetele 19-21 ne dau lista teribila a lucrarilor firii pacatoase. Versetele 22 si 23 ne prezinta roada Duhului, ca un ciochine frumos de struguri. Cele dintai sunt in intregime sub condamnarea lui Dumnezeu si cei care le practica nu vor avea parte de imparatia lui Dumnezeu. Cele din urma sunt in totul aprobate de Dumnezeu si de aceea nu exista lege impotriva lor. In cea dintai lista aflam trasaturile uracioase care il caracterizeaza pe Adam. Cel cazut; in cealalta, caracterul pe care il are Hristos.Este de notat contrastul dintre „fapte” si „rod”. Este usor sa intelegem „faptele”. Pamantul e plin de zgomotul lor. Confuzia si distrugerea pe care le aduc ele se vad foarte bine. Pe de alta parte, „roada” creste in tacere, chiar si in natura. In timpul verii printre livezi nimeni nu este oprit pe loc de vreun zgomot al roadelor care se maturizeaza. Minunea cresterii lor are loc fara vreun sunet. Tot asa este cu roada Duhului. Este „roada”, notam, nu „roadele”; si aceasta, pentru ca trasaturile acestea morale placute sunt concepute ca un manunchi; noua ca numar, totusi toate dintr-o tulpina – Duhul lui Dumnezeu.

Galateni 5:24

Crestinul si-a rastignit firea pacatoasa (v.24)

Trasaturile acestea ce caracter, placute, vor umple imparatia lui Dumnezeu, in timp ce faptele zgomotoase ale firii pacatoase sunt cu totul excluse. Nici un crestin adevarat nu est caracterizat de aceste fapte ale firii pacatoase, desi chiar si un crestin adevarat poate cadea in una sau alta dintre ele, dar va fi eliberat numai prin lucrarea de mijlocire a lui Hristos si cu costul unei mari suferinte

pentru el însuși, atât spirituală cât și fizică. A aparține lui Hristos înseamnă că am ajuns la o judecată categorică privitoare la raul firii păcătoase și am răstignit-o; în felul acesta am confirmat în conștiințele noastre judecata împotriva ei, rostită de Dumnezeu la cruce. Este bine să ne întrebăm dacă am cunoscut acest fapt, care este singura atitudine corectă a creștinului. Am pus noi în mod hotărât sentința morții asupra firii păcătoase? Am răstignit-o, împreună cu patimile și poftele ei? Aceasta este marturisirea pe care am făcut-o, ca niște creștini; dar ne menținem noi la nivelul acestei marturisiri? Este o întrebare foarte serioasă la care trebuie să răspundem pentru noi înșine. Să dăm timp conștiinței să răspundă.

Galateni 5:25-26

Umblarea potrivită felului de a fi al vieții noastre (v.25,26)

Trăim prin Duhul, și nu potrivit firii păcătoase. De aceea să și umblăm în Duhul. Umblarea noastră trebuie să corespundă vieții pe care o avem. O pasare nu-și poate avea viața în aer și totuși toate activitățile ei să fie sub apă. Un pește nu-și poate avea viața în apă și totuși activitățile lui să fie pe uscat. Creștinii nu pot avea viața lor în Duhul și totuși activitățile lor să fie în firea păcătoasă. Ultimul verset al acestui capitol este o altă aluzie foarte clară la galatenii pe care apostolul îi știa bine încotro se îndrepta urmărirea lor falsă a sfinteniei. Dacă și noi am cădea în cursa lor, aceleași rezultate triste se vor arăta și în noi. Numai în Duhul lui Dumnezeu putem reproduce, chiar într-o măsură mică, acest caracter frumos al lui Hristos.

Galateni 6:1

Restabilirea unui care a căzut deodată în vreo greșală (v.1)

S-ar părea a fi un contrast între versetul 21 din capitolul 5 și cel dintâi verset al capitolului 6. Cel dintâi se referă la cei caracterizați de faptul că fac anumite rele. Cel din urmă ne vorbește despre un om care ar cădea deodată în vreo greșală. Cei caracterizați de ce este rău nu vor intra niciodată în împărăția lui Dumnezeu, în timp ce omul care a fost surprins de vreun rău trebuie să fie restabilit. Se înțelege de la sine că unul ca acesta este un credincios adevărat. Indemnul de a restabili pe unul ca acesta este adresat către „voi, cei spirituali”. Nu erau mulți de felul acesta printre galateni, așa cum arată ultimul verset din capitolul 5. A te apropia de un frate căzut într-un spirit de slăvă desartă ar înrăutăți tot ce ar fi mai rău în el. Pentru a-l ajuta trebuie să te apropii de el cu duhul blândetii. Este de observat că duhul blândetii însoțește în mod necesar spiritualitatea; însă deseori întâlnim o spiritualitate falsă aliată fără sfială cu căutarea de a se impune, și aceasta este cu totul opusă blândetii. Un om cu adevărat spiritual este dominat și controlat de Duhul lui Dumnezeu care locuiește în el și de aceea este caracterizat de „blandetea și bunătatea lui Hristos” (2 Cor.10.1). Dar chiar și unul ca acesta nu este dincolo de posibilitatea de a cădea în fața ispitei. De aceea, în timp ce îndreapta pe altul, trebuie să fie atent la sine însuși.

Galateni 6:2-5

A implini legea lui Hristos, purtand poverile altora (v.2-5)

Versetul 2 este un indemn cu un caracter mai general; ni se aplica tuturor. Avem sa implinim legea lui Hristos – care intr-un singur cuvant este dragostea – si sa ne purtam sarcinile unii altora. Foarte des fratele care cade purtase poveri fata de care noi eram straini, si daca am fi umblat in ascultare de porunca cea noua din Ioan 13.34, l-am fi ajutat sa si le usureze. Si de ce nu implinim in felul acesta legea lui Hristos? Ce anume ne impiedica? Noi ne gandim ca suntem ceva sau cineva si ne simtim pe noi insine prea mari si importanti ca sa ridicam poverile altora. Si in tot acest timp ne inselam pe noi insine. Nu suntem „nimic”, asa cum ne spune cu severitate versetul 3. Un om nu este niciodata mai aproape de zero ca atunci cand isi inchipuie ca el insusi este cineva – chiar cineva „spiritual”!. Fapt este ca avem nevoie de seriozitate in gandire. Avem nevoie sa fim pregatiti sa facem fata faptelor, sa ne punem la proba faptele. Daca facem acest lucru, vom fi adusi jos de la gandurile inalte pe care le-am intretinut. Si daca in adevar trecem testul, ne putem bucura de ceea ce este in adevar al nostru, si nu in ceea ce suntem in estimarea altora. Desigur, fiecare trebuie sa-si poarte povara lui, a responsabilitatii lui individuale inaintea lui Dumnezeu. Nu este contradictie intre versetele 2 si 5, desi de obicei sunt folosite aceleasi cuvinte, care in greceste sunt diferite. In versetul 2 „poverile” se refera la ceea ce apasa asupra noastra pe calea punerii la proba. In versetul 5 „povara” se refera la responsabilitatea fata de Dumnezeu care apasa asupra fiecaruia dintre noi si nimeni n-o poate purta pentru altul.

Galateni 6:6-7

Responsabilitatea dea da si de a semana (v.6,7)

Cu versetul 6 apostolul trece la o anumita responsabilitate pe care o au toti cei care primesc invatatura in lucrurile lui Dumnezeu. Ei trebuie sa fie gata sa ajute pe cei care ii invata, si aceasta „din toate bunurile”. Din fire suntem creaturi egoiste. Marea majoritate dintre noi ne bucuram sa primim, dar ne aratam tare zgarciti cand este vorba de a da. De aceea sunt scrise versetele 7 si 8 cu instiintarile lor solemne. Ni se spune clar ca prosperitatea noastra spirituala depinde de acest lucru, si deoarece suntem foarte priceputi sa inventam in gandurile noastre multe motive pentru a nu da, ci mai degraba sa strangem la san cat se poate de mult, apostolul isi incepe instiintarea cu aceste cuvinte: „Nu va amagiti”. Este usor sa te inseli tu insuti. Principiul pe care el il prezinta este fara indoiala adevarat si in multe alte directii. Aici este in legatura cu indemnul de a da si suntem adusi fata in fata cu faptul ca ceea ce culegem trebuie sa fie in mod inevitabil potrivit cu ceea ce semanam. Aceasta este desigur o realitate si in ceea ce priveste cantitatea, fapt precizat in 2 Corinteni 9.6. Gandul de aici se refera indeosebi la calitate sau la ceea ce s-ar spune despre felul sau calitatea ei; chiar ceea ce am semanat, aceea vom secera.

Galateni 6:8

A semana in Duhul si a secera viata vesnica (v.8) A semana pentru fire pacatoasa inseamna a-i alimenta dorintele. A semana in Duh inseamna a-I ceda Lui locul si a ne hrani cu lucrurile Lui. Daca il practicam pe cel dintai, seceram coruptie; pe al doilea, viata vesnica. Putrezirea vine de la firea

pacatoasa. Viata vesnica, de la Duhul. In amandoua cazurile este intocmai rezultatul a ceea ce este semanat; este tot atat de normal sa obtii un camp de ciulini din semanarea pufului de scaieti – sau grau din semanarea graului. In lumina acestui fapt cat de diferite vor apare vietile noastre! cat de multe lucruri care ne-ar parea ciudat, de neinteles, ni s-ar descoperi a fi perfect naturale, chiar ceea ce am fi putut astepta, privind la felul nostru de purtare de mai inainte. Stam nedumeriti, de cutare si cutare experienta au fost partea noastra, in timp ce nedumerirea ar fi trebuit sa fie daca ele n-ar fi fost partea noastra. Ferice de noi cand semanatul ar fi fost de asa fel incat o recolta bogata a „vietii vesnice” va incepe sa se arate. Nimeni nu poate semana in Duh, decat numai daca are Duhul; adica, daca este adevarat credincios. Avand Duhul si avand in adevar viata vesnica in sensul de la Ioan 5.24, seceram viata vesnica drept consecinta a cultivarii lucrurilor Duhului lui Dumnezeu. Versetul acesta pune simpli „viata vesnica” inaintea noastra nu ca viata din care traim, ci ca viata pe care o traim. In masura in care cultivam lucrurile Duhului, obtinem si ne bucuram de toate aceste binecuvantari, aceste relatii, aceasta comuniune cu Tatal si cu Fiul, in care viata se arata din partea practica si experimentală a lucrurilor. Aici deci ni se da ratiunea pentru care atat de des avem sa deplangem slabiciunea noastra spirituala sau lipsa de vitalitate si de bucurie si de putere in lucrurile lui Dumnezeu. Inaintam foarte putin si ne intrebam de ce. De cate ori am auzit cum s-a pus aceasta intrebare si deseori intr-un fel de plangere, de parca Dumnezeu S-ar purta ciudat, sau intreaga intrebare ar fi infasurata in mister! De fapt nu este vreun mister in privinta aceasta. Lucrurile devin simple cand ne intrebam pe noi insine: „Ce cultiv eu?” Niciodata nu vom culege smochine din maracini, si nici nu vom secera viata vesnica fara a semana in Duh. Problema cu cei mai multi dintre noi in aceste zile este faptul ca ne risipim fara rost energia. Nu inseamna ca am cultiva lucruri daunatoare, ci mai degraba lucruri fara rost, care nu sunt necesare. Nu suntem ca apostolul care putea spune: „Eu un fac”, in timp ce se rezuma cu toata fermitatea la acel lucru mare care avea importanta. Ne intreaba unii tineri credinciosi: de ce sa fim atat de severi in practica si intotdeauna spre „un singur” lucru? Am putea spune: Inlaturati distractiile „nevinovate”, acele lucruri neserioase, acele lucruri marunte care iti risipesc timpul, care nu realizeaza nimic si nu te duc nicaieri. Umple-ti inima si gandirea si timpul cu Cuvantul lui Dumnezeu si cu rugaciunea, daruieste-te pe tine insuti cu toata inima lucrarii Domnului Isus, si peste putin timp inaintarea ta se va arata tuturor. Observatia desigur ca ne-am intors la punctul la care ajunseseram in capitolul 5.16, insa aici suntem cu un pas mai inainte. Acolo ideea principala era mai mult negativa – a nu implini dorintele firii pacatoase. Aici ea este pozitiva – a secera viata vesnica.

Galateni 6:9-10

Nevoia de rabdare pentru a secera (v.9) Secerisul nu vine indata dupa ce samanta este semanata. De aceea este nevoie de rabdare, asa cum spune versetul 9. Seceratul va fi la timpul potrivit; si Dumnezeu, nu noi, este Cel care hotaraste cand va fi acest timp. Categorie, acest timp va veni. Geneza 8.22 ramane un adevar si in legatura cu acest fapt: „semanatul si seceratul... nu vor inceta”.

A face bine tuturor (v.10) Dupa cum am observat mai inainte, acest adevar important este prezentat aici pentru a-i determina pe galateni, ca si pe noi insine, la darnicie, asa cum scrie apostolul in versetul 10. Trebuie sa fim darnici si sa facem bine tuturor oamenilor; in acelasi timp, casa credintei are prioritate. Prin creatie suntem in legatura cu toti oamenii. Prin rascumparare si prin rezultatele ei

ne aflam in casa credintei. Cea dintai legatura este naturala si cea de-a doua este spirituala, iar ceea ce este spiritual are intaietate fata de ceea ce este natural.

Galateni 6:11-14

Singura lauda: lauda cu crucea lui Hristos (vers.11-14)

Apostolul Pavel dadea o mare importanta acestei epistole a lui catre galateni, dupa cum vedem in versetul 11: „Vedeti cu ce litere mari v-am scris cu insasi mana mea”. El luase pana pentru a adauga cu propria lui mana ultimele randuri si scrisese cu litere mari. Prin aceasta sublinia cuvintele de incheiere ale epistolei. In versetul 12 el are un cuvint final cu privire la cei care ii sileau pe galateni sa se circumcida. El le da pe fata inca o data scopul pe care il aveau acei oameni: sa aiba o infatisare buna in trupul lor si sa scape de persecutia pe care o aduce crucea lui Hristos. Aceasta nu era o acuzatie adusa la intamplare impotriva lor, pentru ca, in versetul 13, el o dovedeste prin simplul fapt ca, in timp ce acestia ii sileau pe galateni, care erau dintre neamuri, sa se circumcida ca semn al supunerii fata de lege, nici ei insisi nu tineau legea. In felul acesta isi dadeau pe fata intentiile. Ei doreau sa fie in stare sa se laude cu un anumit semn in trupul galatenilor si, in felul acesta, sa se conformeze spiritului lumii. In contrast cu toate acestea, Pavel isi arata pozitia proprie. El nu se lauda cu nimic altceva decat cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, care a pus sentinta lui Dumnezeu asupra firii pacatoase si asupra lumii. Apostolul vorbeste despre cruce in aplicatia ei cu privire la sine insusi si cu privire la lume. Rastignirea a insemnat nu numai moarte, ci o moarte rusinoasa. Cu alte cuvinte, el spune: „In moartea lui Hristos, sistemul lumii a fost rastignit in ochii mei, iar eu am fost rastignit in ochii lumii. Am lepadat lumea ca pe un lucru de rusine, iar ea ma leapada pe mine ca pe un lucru de rusine”. Ceea ce trebuie remarcat este ca Pavel se lauda cu acest lucru. El nu era deloc deprimat sau intristat din cauza aceasta.

Galateni 6:15-16

O creatie noua, potrivit careia umblam (vers.15,16)

Cum se putea realiza acest lucru? El cunostea valoarea crucii si acum avea inaintea ochilor sai creatia cea noua a carei baza era crucea. Datorita crucii el se afla „in Hristos Isus” si aici este creatia cea noua, iar circumcizia si necircumcizia, amandoua sunt fara importanta. Pavel umbla potrivit acestei reguli, a regulii data de cruce si de creatia noua. Aceasta este umblarea potrivita fiecarui crestin. Crucea a inlaturat tot ce este rau si impotrivor, fie pacatul sau satan, firea pacatoasa sau lumea. Noua creatie introduce tot ce este de la Dumnezeu, si in Hristos Isus. Noi crestinii, apartinem creatiei celei noi si avem sa umblam potrivit acestei reguli. Pacea si indurarea sunt cu toti acestia si peste adevaratul Israel – in prezent desigur fiind inclus in Adunarea lui Dumnezeu. Gandim ca apostolul vorbeste aici in felul acesta ca sa rusineze pe invatatorii iudaizanti care aparau lucruri inselatoare. In versetul 16 citim pentru ultima oara in epistola aceasta despre „umblarea” celui credincios. Am citit mai inainte despre umblarea „potrivit adevarului evangheliei” si despre umblarea „in Duhul”. Acum invatam sa umblam potrivit cu regula creatiei celei noi. Un standard inalt? Totusi nu imposibil, pentru ca am fost adusi de pe acum in creatia cea noua in Hristos Isus, chiar daca suntem

inca in trup si firea pacatoasa este inca cu noi. Din nou vedem cum toate acesta sunt adevarate cu privire la noi ca sa-si exercite influenta in viata noastra chiar de pe acum.

Galateni 6:17-18

Dovada ca era slujitor al lui Hristos: in trupul lui, semnele Domnului (v.17)Epistola se incheie cam poruncitor, asa cum si incepuse. Este un simt de retinere in versetele de incheiere. Pavel isi avea criticii sai, asa cum stia foarte bine. Ei cautau sa-l impresoare, sa-i aduca tot felul de insinuari dusmanoase, chiar sa-i puna la indoiala apostolia. El ii da la o parte si pe ei si obiectiile lor. Romanii aveau un obicei de a-si stigmatiza sclavii si in felul acesta sa puna dincolo de orice contestare ca ei ii erau stapani. Asa era si cu el. El era un rob al lui Hristos mai presus de orice contestare. Bataile si lovirea cu pietre indurata in slujba Lui lasasera semnele Lui pe trupul lui Pavel. Aceasta era cu mult mai multe decat puteau spune aparatorii mierosi ai circumciziei cand stateau comozi pe scaunele lor de onoare. Ei nu suferisera nimic. Ei stiau numai sa instige pe altii ca sa aduca suferinta unuia ca Pavel.

Harul sa fie cu duhul lor (v.18)Cat despre galateni, ei nu erau instigatori de rele, ci victime, si Pavel le cauta scaparea in harul Domnului Isus. Daca harul Lui era cu duhul lor, totul avea sa fie bine.La fel si pentru noi, concluzia la toate este: „Este bine ca inima sa fie intarita prin har” (Evrei 13.9)

clickbible.org